

บทนำ

ความรู้สึกนี้มันช่างตื่นเต้นสิ้นดี มือของเธอเย็นเฉียบแถมยังลั่นเทา เบียดขึ้นไปด้วยเม็ดเหงื่อที่ซึมออกมาจากรูขุมขนเพราะความตื่นเต้นจนหายใจขัด นี่ยังไม่นับการเต้นของหัวใจที่กำลังระรัวราวกับกลองรบ

อมรา ชนากฤตรินทร์ เงยหน้าขึ้นไปสบตาชายหนุ่มผู้ซึ่งพูดคุยสนทนาไปไหนมาไหนกับเธอมาได้พักใหญ่แล้ว ชายฉกรรจ์เป็นทันตแพทย์ทหารบกหนุ่มหล่อประจำอยู่ที่หน่วยของเธอ เขาผิวขาว รูปร่างบึกบึนสูงใหญ่ กล้ามแน่นไปทั้งตัว รักการออกกำลังกาย สุขภาพดี ใจดี และยิ้มง่าย จนเธอต้องแอบหยิกตัวเองอยู่หลายครั้งว่าชาติก่อนเธอทำบุญมาด้วยสิ่งใดหนอ ถึงได้มีชายหนุ่มแบบชายฉกรรจ์เข้ามาพูดคุยและอยากสนทนากับเธอ

เชื่อเถอะ เขาต้องคิดอะไรกับเธอแน่ๆ...หญิงสาวอึ้ง

ยิ่งตอนเห็นอีกฝ่ายหน้าแดง ทำท่าอึ้ง ค่อยๆ เอื้อมมือมาจับมือของเธอเอาไว้มัน จิตมโนของเธอก็คิดให้เป็นอื่นไปไม่ได้เลยนอกจาก...

เธอกำลังถูกขอเป็นแฟน! กร๊าด!!!

อมราอยากจะทำอะไรสักอย่างไปแต่ยืนอยู่ข้างโต๊ะแล้วร้องกร๊าดๆ เสียให้

สาแก่ใจ แต่ก็ต้องสงวนท่าทีทำท่ากระมิดกระเมี้ยนหนึ่งยิ้มหวานปากคอสั้น รอคอยคำพูดที่จะออกมาจากปากของอีกฝ่ายด้วยใจระทึก

ทีนี้ละ พวกปากหอยปากงูทั้งหลายที่เชื่อว่าเธอจะเป็นโสดไปจนตายจะได้หน้าแตกหงายเงิบ เพราะเธอจะไม่ได้ขึ้นไปนั่งโบกมือหย้อยๆ อยู่บนคานทองนิเวศน์อย่างที่ใครๆ ทำนายทายทักเอาไว้

“หน้อย หน้อยรู้ไหมว่าตั้งแต่วันแรกที่ผมเห็นหน้อย ผมก็ถูกชะตา กับหน้อยอย่างบอกไม่ถูก หน้อยเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็ง ดูแลตัวเอง เป็นที่พึ่งให้แก่ทุกคน อารมณ์ดี ใครอยู่ใกล้ก็มีความสุข ทุกคนที่ได้พบได้รู้จักหน้อย ผมเห็นเขารักน้ำใจของหน้อยกันทุกคน” ชาญสบตาพร้อมกับกุมมือของอมราเอาไว้แน่น

หญิงสาวพยักหน้ารับ แยมยิ้มให้อีกฝ่าย เป็นกำลังใจให้เขากล้าพูดสิ่งที่เก็บอยู่ในใจออกมา

“หลังจากที่เราสนิทสนมกัน หน้อยทำให้ผมรู้สึกเหมือนจะพบเพื่อน... เพื่อนสนิทที่ตามหามาเนิ่นนาน รวากับหน้อยคือส่วนหนึ่งที่ผมอยากจะเป็น แต่เป็นไม่ได้ หน้อยคือผู้หญิงคนเดียวที่ผมไม่อยากเสียไปหรือปล่อยให้หายไปจากชีวิต สัญญาได้ไหมว่าหลังจากที่ผมพูดสิ่งที่อยากพูดออกไป ไม่ว่าจะ หน้อยจะยอมรับได้หรือไม่ได้อย่างไร หน้อยจะยังอยู่ข้างๆ ผม เป็นเพื่อนผม ไปไหนไปด้วยกัน อยู่ด้วยกันเหมือนอย่างที่เราเป็นอยู่ทุกวันนี้”

อมราพยักหน้ารับทันทีแบบไม่ต้องคิด ถ้ามว่าชอบชาญใหม่ก็ตอบได้ว่าชอบ ชอบมากกว่าผู้ชายหลายๆ คนที่เธอสนิทสนมด้วย ยกเว้นครูน่าน ครูเผ่า และพี่นุ สามีนอกใจของเธอ ทุกครั้งที่อยู่ด้วยกันกับชาญ เธอไม่เคยเบื่อ รู้สึกเหมือนได้มาเจอคนที่พูดภาษาเดียวกัน คิดเหมือนกัน รสนิยมเดียวกัน ถ้ามอะไรก็รู้ แถมยังเป็นทีปรึกษาช่วยเธอแต่งเนื้อแต่งตัวให้เป็นผู้เป็นคนเหมือนคนอื่นเขา ความรู้สึกเหมือนได้อยู่กับเพื่อนสนิทอย่างฮาร์ทใหม่ และเบ๊ ไม่มีผิด

“รับปากผมสิ”

“อีม...” อมราพยักหน้ารับ อยากให้ชาญพูดออกมาเสียที

“พูดออกมาสิหน่อย” ชาญคาดคั้น

“อีม หน่อยรับปาก”

“หน่อย...” ชาญงยหน้าขึ้นสบตากับอมราด้วยสีหน้าและท่าทางกังวล “ผมไม่อยากเสียหน่อยไป แต่ผมก็ปิดบังหน่อยอีกต่อไปไม่ได้ เรื่องนี้ผมยังไม่ได้บอกใครแม้แต่พ่อกับแม่ หลายต่อหลายครั้งผมก็รู้สึกอึดอัด แต่ด้วยฐานะทางสังคม หน้าทีการทำงาน มันบีบให้ผมเป็นอย่างที่ผมเป็นไม่ได้ ผมอยากอยู่อยู่กับใครสักคนที่เข้าใจผม ใครสักคนที่พอจะรับฟังสิ่งที่ผมเป็นอยู่ตอนนี้ได้ และผมสามารถเปิดเผยตัวตนของผมกับคนคนนั้นได้...”

คิวเร็วได้รูปเริ่มขมวดเข้าหากัน เมื่อรู้สึกว่่าคำสารภาพรักฟังดูแปลกๆ ไม่หวานเลี่ยนอย่างที่คาดการณ์ไว้

“หน่อย...” ชาญสบตาของอมราหนึ่ง “ผมไม่ได้ชอบผู้หญิง...ผมชอบผู้ชายด้วยกัน”

อมรามองชายที่อยู่ตรงหน้าเขม็ง อยู่ๆ หูเธอก็เหมือนมีแมลงหวี่นับร้อยตัวมาบินวนอยู่ภายใน หญิงสาวร่างเล็กค่อยๆ ขยับลุกขึ้นโดยมีเสียงขาเก้าอี้ครูดไปกับพื้นห้อง เรียกใครต่อใครที่อยู่ในห้องอาหารแห่งนี้ให้ต้องเบนสายตามาดู

“หน่อย...” ชาญขยับยืนตาม เรียกรั้งอีกฝ่ายเอาไว้

มือเรียวยกขึ้นเป็นสัญญาณให้คู่สนทนาหยุดการกระทำทุกอย่าง... ทุกอย่างแม้แต่การเดินตามเธอมา

เวลา...เธอต้องการเวลา!

๑

“แล้วไงต่อ แล้วหน้อยตอบอะไรออกไป”

ทั้งเป้ ฮาร์ท และใหม่ ต่างตั้งตารอให้อมราเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นต่อจากที่หญิงสาวเล่าค้างอยู่ด้วยความกระสันใคร่รู้

“จะให้ทำไง ก็ซ็อกไง ซ็อกจนพูดไม่ออก อารมณ์นั้นพูดอะไรไม่ออกเลย” อมราเบ้าปาก รู้สึกผิดหวังจนอยากจะร้องไห้ออกมา “ที่เจ็บใจที่สุดคืออะไรรู้ไหม ทุกครั้งที่อยู่กับคุณชาญนะ หน้อยต้องเสแสร้งแก้งทำขนาดไหน ต้องสำรวมกิริยามารยาททำตัวเป็นฝ่ายที่พับเอาไว้ เสียพลังมปราณไปขนาดไหนกับการสร้างภาพ อยากให้เขาเห็นว่าเราเป็นผู้หญิงที่เรียบร้อยน่ารัก แล้วไง เขากลับบอกอยากได้เพื่อน ไม่อยากได้แฟน”

จบประโยคที่ระบายความอัดอั้นตันใจจบ หญิงสาวก็ร้องไห้ออกมาเสียงดังราวกับเด็กเล็กๆ ที่ไม่ได้ของเล่นที่ถูใจ

“ว๊าย! นานๆ จะมีผู้ชายเข้ามาในชีวิตสักคน ทำไม...ทำไม่ต้องเป็นแบบนี้” อมรากำลังมดทุบไปที่หมอนดังปึกๆ

“โอ๊ยๆ ไม่ร้องๆ เสียหน้า”

เบ้เข้าไปโอบบ่าเพื่อนรักเอาไว้ ในขณะที่ไหมก็ดึงกระดาษทิชชูส่งไปให้อมราเช็ดน้ำตาและล้างน้ำมูก แต่อมรากลบสูดน้ำมูกเข้าจมูก พร้อมกับปาดน้ำตาด้วยหลังมือ กำกระดาษทิชชูที่รับมาได้เฉยๆ จนคนส่งให้สงสัยแต่ไม่ได้ทักท้วง

“แบบนี้ถ้าใครรู้เรื่องนี้เข้าได้หัวเราะกันตาย หน้อยจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน พวกเดินไปเดินมา คงไปทั่วทั้งตึก”

“สนใจอะไรกับปากคน หน้อยไม่พูด พวกนั้นจะไปรู้ได้ยังไง” ฮาร์ทช่วยปลอบอีกแรง

“มันเสียหน้านะ ฮาร์ทเข้าใจไหม มันเสียหน้า คิดว่าจะได้มีแฟนแล้วแท้ๆ ดูลิ แล้วกลับกลายเป็นอะไรไปไม่รู้”

“แต่คุณซาญญาเกทีตินะคะที่บอกกับหน้อยตรงๆ ก่อนที่จะคิดไปไกลกว่านี้”

“ยายหนอนใหม่!” อมราหันมาเอ็ดใหม่เสียงเซียว แม้จะรู้สึกเช่นเดียวกับคำพูดของไหม แต่นาทีนี้เธอรับไม่ได้และไม่อยากได้ยิน เธออยากได้คำปลอบประโลม คำพูดเห็นอกเห็นใจที่เข้าใจและเข้าใจเธอ คล้อยตามไปกับเธอ ไม่ใช่ไปเห็นว่าการกระทำของซาญญาที่บอกกับเธอตรงๆ นั้นถูกต้อง

“เอาน่า ไหมก็ หน้อยเสียใจอยู่น่า” เบ้หันมายิ้มแย้มๆ ให้อมรา ยิงเพื่อนสาวเบ้ปากพยับหน้าหงิกๆ ก็ทำเอาเกือบหลุดขำ แต่ก็ต้องเก็บหน้าให้นิ่งไว้เพราะรู้ว่ากนิสย์อมราดีว่าไม่ต่างจากเด็กเล็กๆ คนหนึ่ง ยิงเป็นลูกสาวคนเล็กของครอบครัวยิ่งใหญ่ ไม่ว่าจะทำอะไรพูดอะไรก็ไม่ค่อยมีใครปรามเพราะเห็นว่าเด็กที่สุดในครอบครัว หนนี้ก็คงไม่ได้เสียอกเสียใจอะไร อาจจะเพียงแค่มืดหวังและเสียหน้าเท่านั้น

“เหมม...” ไหมทำหน้าอ ร้องประท้วง

“แต่ฮาร์ทก็เห็นด้วยกับไหมนะ อย่างน้อยฝ่ายนั้นก็ทำถูกที่บอกกันตรงๆ ว่าคบกันนในสถานะไหน หรือตัวตนเขาเป็นแบบไหน ไม่ปล่อยให้หน้อยคิดไปไกล เติลิดไปไกลกว่านี้”

“ไม่มีใครเข้าข้างเราสักคนเลย เป้...” อมราโวยวายหาพวกขึ้นมาทันที พร้อมกับทำให้เสียงดัง โผเข้าไปกอดเป้เอาไว้แน่น “ฮือๆ ไม่มีใครรักเราเลย พวกตัวเองต้องเข้าข้างเราสิ”

“ฮาร์ทก็เข้าข้างหน่อยนะ แล้วก็เข้าใจอีกฝ่ายด้วย คุณชาญเขาชอบอัยยาศัยของหน่อยจริงๆ ฮาร์ทจะพูดอย่างไรดีล่ะ” ฮาร์ททำท่าคิดอยู่อีตื้อใจ ก่อนจะพูดต่อ “หน่อยไม่ค่อยมีจริตเหมือนผู้หญิงทั่วๆ ไป ดูเหมือนผู้ชายเสียด้วยซ้ำ ไม่เสแสร้งแก้งทำ ดูสบายๆ เป็นกันเอง ใครอยู่ใกล้ก็ยิ้มได้ คุณชาญเขาก็รู้สึกเหมือนไม่ต้องระวังตัว ปล่อยตัวสบายๆ เป็นตัวของตัวเองได้ อย่างที่หน่อยเล่าให้พวกเราฟังไง”

“คุณชาญอาจจะผิดที่ไม่ได้บอกหน่อยแต่แรกแค่นั้นเองว่าแกชอบอะไรแบบนั้น แต่ไหมก็เข้าใจแถนะคะ เกิดในตระกูลเก่า นามสกุลดัง เป็นลูกชายคนเดียว ใครๆ ก็คงคาดหวังกับแกทั้งนั้น ไหมออกจะเห็นใจแกด้วยซ้ำไปที่ไม่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้”

อมราผละออกมาจากเป้ ถอนใจดังเฮือก เริ่มเห็นคล้อยตามไปกับคำพูดของไหมและฮาร์ท ยอมรับแม้จะไม่อยากเห็นด้วยก็ตามที่ “ก็ไม่ได้ว่าผิดไง คนมันเสียความรู้สึกก็มันไปไกลแล้ว คิดว่าได้แน่ๆ แต่สุดท้ายก็แห้วอีกหน คราวพี่นุกี้ทีละ ไม่คิดว่าจะมีใคร เตรียมเป็นคุณนายเต็มในที่ไหนได้ เผลอแป็บเดียวชวนคุณพี่หมอน้ำไปอยู่เมืองนอกกันเฉยเลย”

“นอกเรื่องละ” เป้ปราม ลองอมราพูดเล่นได้แบบนี้ก็ไม่ต้องวิตกกังวลอะไรให้มากมาย

อมราสูดน้ำมูกอีกหน ส่งสายตาออกดื้อนไปให้เพื่อนๆ ที่แม้จะอายุไล่เลี่ยกัน แต่พอมีลูกมีครอบครัวก็ดูเป็นผู้ใหญ่มีความคิดความอ่านกันทุกคน ผิดกับเธอที่ยังหลกลอยไม่เป็นไรเป็นพายอะไรกับใครเขาเลย

“มันยังทำใจไม่ได้นี่ จิตใจมันหดหู่พิกล ไม่อยากไปพบใคร ไม่อยากเจอหน้าใครด้วย”

“ไปเที่ยวบ้านไหมไหมคะ ตอนนี่แถวๆ เพชรบูรณ์อากาศดีเชียว”

โหมชวน

อมราสายหน้าดึก เพราะยังไม่สนิทใจกับอุบัติเหตุสามีมี่ของเพื่อนรัก แม้อีกฝ่ายจะยังทำตัวดีไม่ออกนอกกรอบนอกทางอย่างที่เธอกลัวก็เถอะ เจอกันแบบๆ ยังพอทำใจ แต่ให้ไปอาศัยอยู่ด้วยกัน เจอหน้ากันเข้าคำก็ยิ่งทำใจไม่ได้

“ขึ้นไปพักที่ลี้ตึบกับฮาร์ท”

อมราสายหน้าอีกหน ครอบครัวของฮาร์ทกับครูน่านอยู่กันแบบครอบครัวขยาย อยู่ร่วมกันตั้งแต่รุ่นพ่อแม่ไปจนถึงหลานๆ ลูกเล็กเด็กแดง แม้บรรยากาศจะอบอุ่นแต่ก็รุ่นวาย น่าจะไม่เหมาะกับคนที่ต้องการหาที่สงบใจแบบเธอ

“ไปเยี่ยมพี่โหมคะ” โหมเสนอ

“ไปให้เข้าใจเหอ ส่งข่าวมาที่ไร ลูกเพิ่มขึ้นทีละคนสองคนทุกที” อมราสวนกลับไว “ถึงจะไปอยู่ฟรีกินฟรีก็ไม่สน แถมไกลจะตาย นั่งเครื่องตูดบานแน่ๆ กว่าเจถึง”

“ฉันเหนื่อยอยากไปไหน ไหนลองบอกเราซิ” เป็ถามอย่างอ่อนใจแนะนำที่ไหนให้ก็ไม่ไป

อมราสูดน้ำมูก ทำหน้ายุ่ง คิดอยู่พักหนึ่ง

“ไปเที่ยวเมืองนอกได้ไหม ไกลๆ อย่างเกาหลี ญี่ปุ่น สิงคโปร์อะไรก็ไปกันเอง” พอพูดจบและเห็นหน้าเพื่อนๆ อมาราก็ทำหน้าที่จ้ำจ้อทันที “ทำไมล่ะ ก็เหนื่อยยังไม่เคยไปต่างประเทศนี่ อย่างมากก็ได้ไปแค่ลาว พม่า แค่นี้เอง อยากไปไกลออกไปอีกนิดบ้างไม่ได้หรือ จริงๆ อยากไปไกลกว่านั้นนะ แต่เงินมีน้อย”

“เราเข้าใจ เราก็อยากไปด้วย แต่...” ฮาร์ทสบตากับโหมและเป็อย่างลำบากใจ เนื่องจากทุกคนมีภาระทางครอบครัวกันหมด จะทิ้งลูกและสามีไปเที่ยวคนเดียวคงเป็นไปไม่ได้ยาก แถมสามีของเธอก็คงไม่มีวันยอมด้วย เพราะตอนนี้เธอก็ตั้งครรภ์อ่อนๆ อยู่

“เราไปกับหน้อยเอง เพราะฮาร์ทเพิ่งท้องอ่อนๆ คงไปไม่ได้ ส่วนใหม่...คุณนุทก็ท้วงอย่างกับอะไรดี คงไม่สะดวกไปกับหน้อยแน่ๆ” เป้อสาอย่างเต็มใจ เพราะดูแล้วเธอน่าจะมีเวลาและคล่องตัวมากกว่าใหม่กับฮาร์ท “ไปลิ่งคโปรนะ ใกล้หน่อย ไปศุกร์เย็น กลับเย็นวันอาทิตย์อะไรแบบนี้”

“จริงนะ” อมราออกอาการดีใจอย่างเห็นได้ชัด “ไปๆๆ”

“ไม่ว่าใหม่กับฮาร์ทจะทะเลาะกันไปด้วยไม่ได้”

“อืม ไม่ว่าจะไปกับเบ็กก็ได้” อมราพูดอย่างยินดี ขอแค่ได้ไป จะไปกับใครเธอก็ไป อย่างน้อยก็ได้ไปเที่ยวเปิดหูเปิดตาให้ใจสบายขึ้นกว่านี้ ลักนิต อมรามองใบหน้าเพื่อนสาวทีละคน “ขอโทษนะที่ทำให้การนัดรวมตัวเจอกันวันนี้ไม่สนุกเหมือนเคย”

“ไม่เลยๆ” ฮาร์ทส่ายหน้า รีบบอกปิดไว “มันก็เหมือนทุกครั้งที่เรานัดเจอกัน เพียงแต่วันนี้หน้อยมีปัญหา และพวกเราดีใจนะที่ได้มาช่วยหน้อยแก้ปัญหา พวกเรามีอะไรก็ช่วยกันเสมอ และมันจะเป็นอย่างนั้นตลอดไป”

อมราอ้าแขนออกกว้าง สามสาวก็ขยับตัวเข้าสู่อ้อมแขนของหญิงสาวทันที จากคนที่ไม่มื่ออะไรเหมือนกันแต่ต้องมาอยู่ร่วมกันในเวลาไม่กี่เดือน ตอนนี้กลับกลายเป็นเพื่อนกันตลอดชีวิต

ในเวลาสามปีกว่าๆ หลังจากได้มาฝึกหลักสูตรข้าราชการกลาโหมชั้นสัญญาบัตรร่วมกัน ณ โรงเรียนนายเรือ ฮาร์ทก็ได้แต่งงานกับครูฝึกสุดหล่ออย่างน่าเนหาหลังฝึกจบมาไม่นาน จนมีลูกชายด้วยกันหนึ่งคน และกำลังมีในครรภ์อีกคน เบ็กก็ได้แต่งงานกับผู้บังคับบัญชาสุดหล่อของตนเองอย่างผู้การราชหลังจากกลับไปทำงานได้ไม่นาน มีลูกชายน่ารักๆ เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคนหลังจากที่เบ็กมีบุตรสาวของตนเองแล้ว ส่วนใหม่นั้นโชคชะตาก็ขีดเส้นสายให้เดินมาบรรจบกับอดีตคุณพาลที่เคยมีกรณีพิพาทกับฮาร์ท จนได้แต่งงานกัน มีลูกสาวที่หน้าตาเหมือนบิดาราวกับไขกอออกมาจากพิมพ์เดียวกันหนึ่งคน

ส่วนเธอนั้น...พูดแล้วให้ส่งสารตนเองนัก เธอยังคงเป็นสาวโสดที่อายุเลยวัยเบญจเพสไปแล้ว และยังไม่เคยแม่แต่สักครั้งที่จะได้เรียกชายได้ว่าแฟน ร่างกายยังบริสุทธิ์ผุดผ่อง แล้วเมื่อไรกันที่เธอจะมีใครสักคนที่จะอยู่เคียงข้างกันเหมือนที่เพื่อนสาวของเธอมี

“ผมไปทำงานก่อนนะครับ”

ชายหนุ่มผิวขาว หน้าตาผิวพรรณผ่องใส ริมฝีปากแดงระเรื่ออย่างคนสุขภาพดี รูปร่างสูงใหญ่ ไหล่กว้างลู่เข้าหาเอวสอรับกับสะโพกแฉ่ง และต้นขาแข็งแรงดังคนที่ดูแลตัวเองและออกกำลังเป็นประจำลุกขึ้นจากโต๊ะอาหารตัวใหญ่ประจำครอบครัว

สามสาวต่างวัยที่นั่งอยู่ที่โต๊ะบ้างก็พยักหน้ารับ บ้างก็ส่งเสียงรับ และมองตามชายหนุ่มคนดังกล่าวไปจนลับตา

“แม่ละหวั่นใจจริงๆ อายุอานามก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้ว จนปานนี้ตาเล็กยังไม่มียี่แววจะลงเอยกับใครเลย” ดรุณีปรารภพร้อมถอนใจด้วยความกังวล หลังจากทีบุตรชายเดินลับออกจากห้องกินข้าวไป

“ผู้ชายอายุสามสิบเก้า ฝรั่งเขาว่าชีวิตเพิ่งเริ่มต้นนะคะแม่” จงกล พี่สาวคนโตของครอบครัวที่ยังโสดสนิทเอ่ยแย้ง

“พี่ใหญ่เอามาจากไหน ไม่เคยได้ยิน เคยเห็นแต่ฝรั่งพออายุสี่สิบก็เริ่มเกษียณกินเงินบำนาญกันแล้ว” หญิงสาวอีกคนเงยหน้าขึ้นมาจากหนังสือพิมพ์ที่กำลังอ่านอยู่

“ก็ฟังๆ เขามา แม่คงกลัวว่าตาเล็กจะขึ้นคานเหมือนพี่กระมัง หรือไม่ก็...” จงกลพูดไม่จบประโยค

“หันไปชอบผู้ชายด้วยกันอย่างนั้นหรือ” จิตภาเอาเยตามพร้อมๆ กับเหลือบมองมารดาที่ยังนั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ

“ก็น่าคิดไม่ใช่หรือ ดูการแต่งเนื้อแต่งตัวสะอาดเอี่ยมเรียบร้อยไร้ไรขนาดนั้น”

“น้องเป็นหมอ ก็ไม่น่าแปลก”

“หล่อนก็เป็นหมอไม่ใช่หรือ ไม่เห็นจะเร็วเร็วได้สักครึ่งของตาเล็ก อีกอย่างตาเล็กก็ไม่เห็นจะเคยคบหากับผู้หญิงคนไหน หรือพาใครเข้ามาในบ้านเลย”

“พอๆๆ จะมาทะเลาะอะไรกันแต่เช้า ว่าแต่เราเถอะยายกลาง จะย้ายกลับมาอยู่บ้านจริงๆ นะหรือ”

จิตาภามองมารดาและพี่สาวเพียงนิด ก่อนก้มหน้ามองหนังสือพิมพ์ในมือและพยักหน้ารับ

“ไม่คุยกันอีกสักหนหรือยายกลาง” ดรุณีเอ่ยถาม

“เราคุยกันมาเยอะแล้วละ อีกอย่าง...จบกันตอนนี้เรายังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้”

“ผิวเมียเลิกกันยังเป็นเพื่อนกันได้ด้วยรี ฉันเพิ่งรู้”

“ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้วค่ะพี่ใหญ่ อยู่ด้วยกันไม่ได้ก็เลิกกันไปมันก็เท่านั้น ไม่เห็นต้องโกรธต้องแค้นอะไรกัน ดึกว่าทนอยู่กันไปเรื่อยๆ จนพูดกันไม่รู้เรื่อง แม่แต่หน้าก็ไม่อยากจะมีตมกัน อีกอย่างเราก็มีลูกด้วยกัน เป็นไปไม่ได้หรอกนะคะที่จะไม่พูดกัน”

“ปานนี้ผู้การไม่ตีปีกแล้วรีไง”

“พอแล้วแม่ใหญ่ เรานี่มองอะไรในแง่ร้ายไปหมด ถ้าตกลงเลิกรากัน แม่ก็อยากให้อีกกันดีๆ แบบที่ยายกลางว่า” ดรุณีปราชญ์ลูกสาวคนโต

“สายแล้ว กลางไปทำงานก่อนนะคะ” จิตาภาตัดบท วางหนังสือพิมพ์พร้อมลูกจากโต๊ะอาหารตามน้องชายไปอีกคน

“จะพูดอะไรก็นึกถึงใจน้องมันบ้าง”

“แล้วสิ่งที่ใหญ่พูดมันไม่จริงตรงไหนคะ ตัวมีคนอื่นแทนที่ยายกลางจะไปสู้รบตบมือแย่งตัวคืนมากลับล่าถอยออกมาง่ายๆ ส่วนตาเล็ก...คุณแม่ก็กลัวไม่ใช่หรือคะ ว่าน้องจะไม่ชอบผู้หญิงแล้วหันไปชอบผู้ชายด้วยกัน”

“แม่รักลูกทุกคนเท่ากันนะใหญ่ ไม่ว่าจะลูกจะเป็นอย่างไรแม่ก็รับได้”

“ก็ดีค่ะ ใหญ่รู้แบบนี้จะได้สบายใจว่าในอนาคตหากตาเล็กมีแฟนเป็น
ผู้ชาย คุณแม่ก็สามารถรับได้”

“เอ๊ะ...แม่ใหญ่”

จึงกลยับลูกจากเก้าอี้บ้างเมื่อเห็นว่าจะถูกมารดาเอ็ดเอา “ไปละคะ
จะไปเดินเก็บค่าเช่าที่ตลาด”

ดินสอที่ริมฝีปากบางซึ่งไม่มีแม่แต่ลิปกลอสคาบอยู่ขยับไปมาตาม
อารมณ์ของคนคาบ มือก็ขยับเมาส์บังคับภาพที่เห็นในหน้าจอคอมพิวเตอร์
ให้เคลื่อนไป นี่เรียกได้ว่าเป็นการเดินทางไปต่างประเทศครั้งแรกของเธอก็
ว่าได้ ไม่นับกัมพูชา ลาว พม่า เพื่อนบ้านใกล้เคียงที่มักจะข้ามแดนไปเที่ยว
แบบเข้าไปเย็นกลับ ใจจริงชอบนักกับการแบกเป้ใบเดียวแล้วเที่ยวท่องไป
แต่ถึงแม้จะอยากทำมากแค่ไหนก็คงทำไม่ได้ เพราะภาษาอังกฤษของเธอนั้น
เรียกได้ว่าเรียนผ่านมาแบบปากไม่ว่างเพราะคาบเส้นยาแดงกันมาเลยทีเดียว
แบบที่อาจารย์ช่วยดันทุกทางถึงได้จบออกมา แถมทุกครั้งที่ได้พูดก็ยังรู้สึก
ขัดเขิน ลิ่นเข็งยามที่ต้องเอ่ยภาษาอังกฤษออกไป กลัวสำเนียงไม่เหมือนกับ
ต้นฉบับเขา

แต่สมัยนี้อมาราก็เข้าใจไปได้มากเพราะมีอุปกรณ์มากมายช่วยแปล
ช่วยอ่าน ประเภทเอาปากจ่อแล้วพูดใส่ก็สามารถแปลออกมาได้ หรือจะ
เป็นการเอาโทรศัพท์มือถือราคาแพงแสนแพงที่พ่อคุณยัวร์เซ็นต์ลิบเดือน
อยู่ในตอนนี้ดาวน์โหลดโปรแกรมหรือแอปพลิเคชันต่างๆ ที่แค่เอาไปส่ง
ตัวหนังสือก็สามารถแปลออกมาได้ทุกภาษา

อมราหาข้อมูลเตรียมไว้ทุกอย่าง เรียกได้ว่าจบตรีปีนี้เธอคงสามารถ
เขียนคู่มือนำเที่ยวสำหรับการเที่ยวเมืองนอกหนแรกออกมาได้เป็นเล่มเลย
ทีเดียว

“พร้อม!” มือเรียวปิดสมุดบันทึกขนาดเหมาะสมมือลงจนเกิดเสียงดัง...
มันน่าตื่นตันทันจะตาย พรุ่งนี้แล้วที่เธอจะได้ไปเปิดโลก ปลดปล่อยความโศกา

ให้ออกไปจากจิตใจ เบื่อกับเธอตกลงกันว่า จะเดินทางไปเย็นวันพฤหัสบดี ไป
ถึงก็เข้าโรงแรมพักผ่อน แล้วค่อยไปทะเลยู่เที่ยวกันในวันถัดไป

อมราหันไปหาเสื้อผ้าที่วางอยู่บนเตียง จากข้อมูลที่เพิ่งดูมา ตอนนี
ที่นั่นอนุณภูมิอยู่ที่ยี่สิบห้าองศา ก็ถือว่าชิลชิลมากสำหรับคนไทย แต่เพื่อ
เป็นการรอบคอบไว้ก่อน หญิงสาวเลยฉวยแจ็กเก็ตถักยีนติดมือไปด้วยหนึ่งตัว
ก่อนจะพับเสื้อเชิ้ตพอดีตัวแบบที่ชอบกับกางเกงสามส่วนเนื้อผ้าสบายๆ ใส่
กระเป๋าตามลงไป

“หนังสือเดินทางพร้อม เสื้อผ้าพร้อม เงินไปแลกที่สนามบิน วายพาย
ไปเช่าเอาที่สนามบิน...”

แต่ก่อนที่หญิงสาวจะเอ่ยขานไปรายการสิ่งของต่อไป โทรศัพท์มือถือ
ก็ดังขึ้นมาขัดจังหวะเสียก่อน

“ฮัลโลวว ว่าอย่างไรจะเพื่อนสาว นี่เราเตรียมของพร้อมแล้ว...นะ”
ปากบางอ้าค้างอยู่แบบนั้นเมื่อได้ยินสิ่งที่อีกฝ่ายพูดโต้ตอบกลับมา ใบหน้า
นารักและสดใสอย่างคนสุขภาพดีเริ่มซีดลง และซีดลง “เป็จะบอกว่า...
ไอ้ตัวเล็กเข้าโรงพยาบาล เป็ไปกับเราไม่ได้อย่างนั้นหรือ” อมราทวนสิ่งที่
ได้ยินเสียงดัง

เหมือนสวรรค์ที่เห็นรำไรอยู่ตรงหน้าพังครืนลงมาแตกสลายราวกับ
กระจก กระจายตกไม่มีชิ้นดีอยู่ตรงหน้า

ตัวเครื่องบินก็จองแล้ว โรงแรมก็จ่ายเงินแล้ว...

“เราขอโทษจริงๆ นะหน้อย”

“อืม เราเข้าใจ” อมราฝืนยิ้ม แต่จะให้เธอทิ้งทุกอย่างที่เตรียมการไว้
แล้วคงทำไม่ได้ เงินที่จ่ายไปแล้วไม่ใช่บาทสองบาทเสียหน้อย แถมยังไม่มี
สามีมารองรับแบบเป็อีกถึงจะได้ไม่เสียดายเงินหมื่นที่จ่ายไปแล้ว “มันสุด
วิสัยจริงๆ เราไม่โกรธเป็หรอก แล้วหม่อว่าอย่างไรบ้างล่ะ”

หญิงสาวลากกระเป๋าเดินทางขนาดลิบหนักนี้ไปตามทาง

“หมอกลัวว่าจะเป็นผู้เลือกออก เลยต้องนอนดูอาการอยู่ที่โรงพยาบาล ใช้ไม่ลดมาสองวันแล้ว”

“ไม่ต้องกังวลเลยนะ เราไปคนเดียวได้ แค่นี้จิบๆ อีกร่างเราก็เตรียมการทุกอย่างเอาไว้หมดแล้ว”

เบ้ทำหน้าลำบากใจ “เลื่อนไปก่อนเถอะ เราอดห่วงหน่อยไม่ได้ ตัวเล็กหายแล้วเราค่อยไปด้วยกัน”

“เฮ้ย เราไม่ใช่เด็กเล็กๆ นะ แค่นี้จิบจ้อยมาก ลาว พม่าไปมาเป็นสิบหน สิ่งโปร่ไร้อัลล์ แค่นี้เอง เบ้อย่างที่เราเลย ไปดูแลลูกเถอะ อีกร่าง...จริงๆ การไปเที่ยวหนนี้ก็ไม่ได้เกี่ยวกับเบ้เสียหน่อย เราอยากไปเอง เบ้เสียอีกใจดีอาสาไปเป็นเพื่อนเรา”

“หน่อย...”

เบ้้องอมนั่งน้ำเสียงและหน้าตา แต่อมราจะไม่แสดงความอ่อนแอหรือความกังวลใจออกไปให้อีกฝ่ายไม่สบายใจแน่ๆ

“เราต้องไปเช็กอินแล้ว เดี่ยวไม่ทัน เบ้กลับไปเถอะ”

“หน่อย...”

“เราไปได้จริงๆ แล้วจะถ่ายรูปส่งไปให้ดูในกลุ่มไลน์นะ รับรองพวกตัวเองต้องอิจฉาเราแน่ๆ”

“หน่อย...” เบ้ได้แต่ร้องเรียกเพื่อนรักอย่างไม่สบายใจ รู้สึกผิดเต็มหัวใจที่ผิดสัญญาต่างๆ ที่ตกลงกับเพื่อนไว้แล้ว

“ไปละๆ”

หญิงสาวตกลงไปที่ต้นแขนของเพื่อนรักเบาๆ ก่อนจะลากกระเป๋าเข้าไปยังส่วนที่จัดไว้สำหรับการเช็กอิน แม้จะไม่รู้อะไรเลยแต่ก็ทำตามคนที่อยู่เบื้องหน้าไป...ก็ไม่ได้ยากเย็นอะไรเลยสักนิด อมราหันหลังไปส่งยิ้มให้เบ้อีกหน พร้อมกับโบกมือไล่ให้เพื่อนสาวกลับไปได้แล้ว ก่อนจะเดินไปต่อคิวยังเคาน์เตอร์ที่ขึ้นภาพสายการบินและจุดหมายที่เธอซื้อตั๋วเอาไว้

ยากตรงไหน ไม่เห็นยากเลย สบายๆ

แถมคนที่เข้าแถวเดียวกับเธอก็น่าจะเป็นคนไทยทั้งนั้น หญิงสาว ยักไหล่เบาๆ ไม่ได้วิตกกังวลใดๆ

ทุกอย่างดูราบรื่นเรียบร้อยดี แม้แต่ขั้นตอนการตรวจสัมภาระที่จะ พกพาขึ้นเครื่องไป หญิงสาวมองนาฬิกาข้อมือ อีกตั้งชั่วโมงกว่าจะถึงเวลา ขึ้นเครื่อง ระหว่างนี้อมราก็มองหาร้านกาแฟทันที

ตรงนั้นไง...หญิงสาวยิ้ม

“รับอะไรดีคะ”

พนักงานสาวหน้าตาอึมเข้มเอ่ยถามทันทีที่เห็นหน้าลูกค้า

“ขอคาปูชิโน ยีน หวานน้อยค่ะ แก้วใหญ่เลยนะคะ”

อมราตอบกลับไปพร้อมกับรอยยิ้มที่มักจะหยิบยื่นให้คนรอบข้าง เสมอๆ ก่อนที่คิ้วได้รูปสวยจะขมวดเข้าหากันเมื่อได้กลิ่นน้ำหอมผู้ชายที่เธอ ชื่นชอบเป็นพิเศษ

Bvlgari Extreme Pour Homme น้ำหอมชนิดเดียวกันกับที่ชาอู๋ ใช้ ขนาดกลิ่นของเมล็ดกาแฟคั่วที่หอมกรุ่นอบอวลในร้านยังคงไม่อยู่... หญิงสาวทำจมูกพุดพิด อยากจะมองหา แต่กาแฟของเธอกำลังถูกผสมอยู่ เบื้องหน้า และเธอก็ต้องหยิบธนบัตรขึ้นมาชำระค่ากาแฟตอนนี้

เงินบาทไม่มี! เธอแลกธนบัตรทั้งหมดที่มีติดกระเป๋าไปหมด ตอนนั้น เหลือธนบัตรไทยติดกระเป๋าอยู่เพียงยี่สิบบาท อมรายิ้มแห้งๆ ขณะที่เปิด กระเป๋ามาลงมือพลิกซ้ายพลิกขวา สงสัยว่างานนี้ต้องจ่ายเป็นเหรียญทั้งหมด เชื่อเถอะว่าพนักงานคิดเงินจะต้องตัวตมาที่เธอด้วยความไม่พอใจแน่นอน

“สักครู่นะคะ พอดีแลกเงินไปหมดแล้ว ขอจ่ายเป็นเหรียญนะคะ” หญิงสาวบอกอ้อมแอ้มเสียงเบาอย่างลำนึกผิด

“ได้ค่ะ” พนักงานทำสีหน้าหนักใจแถมเหน้อยใจ ระหว่างที่ลูกค้าก้ม หากกระเป๋าใบเล็กใส่เหรียญในกระเป๋าเป้ใบใหญ่

อมราส่งยิ้มแห้งๆ ให้พนักงาน อับอายเกินจะกล่าว แถมตอนนี้กาแฟ แก้วโตที่เธอสั่งก็ดูเหมือนจะปรุงเสร็จเรียบร้อยแล้ว ในขณะที่พนักงานส่ง

ยิ้มข้ามหัวเธอไปยังลูกค้าที่ยืนรออยู่เบื้องหลัง

อมราเริ่มรื้อนรณกัมหากระเป่าไล่เหรียญไปด้วย มองแก้วกาแฟสลับ
กับหน้าของพนักงานขายไปด้วย

“สวัสดิ์ค่ะ รับอะไรดีคะ”

พนักงานขายต้อนรับลูกค้าคนถัดไปในขณะที่อมรารู้ตัว ถอยออกไป
ยืนอยู่ด้านข้างแท็บจะทันที นานี่นี่ยากจะเอากระเป่าที่ถืออยู่ออกมาเหมื่อ
เธอหาอะไรก็ไม่เจอสักอย่าง น้าชายหน้าเหลือเกิน

๒

“ผมขออเมริกาโนร้อนครับ”

เสียงนุ่มนวลฟังดูมีมารยาทที่ได้ยิน ทำให้อมราต้องรีบหันหลังกลับไปมองหาเจ้าของเสียงทันที ก่อนที่สายตาก็ได้เผชิญกับเสื้อเซ็กซี่ชมพูอ่อนเกือบขาว กรุ่นกลิ่นหอมของน้ำหอมที่ไซยาเนตจะจุมกอยู่เมื่อครู่ หญิงสาวค่อยๆ เงยหน้าไล่สายตาขึ้นไปจากแผ่นอกหนาที่ดันผ้าเนื้อดีจนขึ้นสูง...มองดูก็รู้ว่านั่นแน่นเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อมัด ไปถึงคางบึกบึนมีรอยนูนเล็กๆอยู่ตรงกลาง สันกรามมีไรเคราสีเขียวจางไล่ขึ้นไปถึงใบหน้าที่ดูเกลี้ยงเกลาขาวใส ริมฝีปากสีแดงระเรื่อดูสุขภาพดีจนผู้หญิงแบบเธอจะต้องอาย

‘โคตรหล่อ...’ อมราอุทานอยู่ในใจพร้อมๆ กับริมฝีปากอ้าค้าง... ครุ่นานว่าขาวแล้ว ว่าหล่อแล้ว แต่ผู้ชายคนนี้ก็กลับยิ่งกว่า ทั้งผิวพรรณและการแต่งตัวที่เนียนนั้ก ดูภูมิฐานไปเสียทุกส่วน

‘หรือจะเป็นชาญสอง’ อมรารำพึงกับตัวเอง หนที่แล้วชาญเขาก็มาขนาดนี้ หุ่นแบบนี้ เธอถึงได้หลงเคลิ้มไปได้ง่ายตาย...หญิงสาวยังไม่ละสายตาจากชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่มีช่วงไหล่กว้างไล่ลงมาเป็นรูปตัววีรับ

กับเอวสอบและต้นขาแข็งแรง เห็นผู้ชายลักษณะแบบนี้ที่ไร้ใจมันก็สิ้นทุกที เพราะมันเป็นบุคลิกลักษณะของชายที่เธอชื่นชอบแถมยังดึงดูดสายตาของเธอได้ทุกครั้งไป

ขอฟังเสียงอีกครั้ง ถ้าเสียงนุ่มด้วยนะ...สปรกเลย

“มีปัญหอะไรกันหรือเปล่าครับ”

‘แม่เจ้า มันใช่เลย!’ อมราอุทานในใจ

ชายหนุ่มหันหน้าตาดีมองข้ามอมราไปถามพนักงานร้านกาแฟที่ทำหน้าที่คิดเงิน

“พอดีคุณลูกค้าคนนี้เธอไม่มีเงินบาทค่ะ”

“เอาที่ผมไปก่อนก็ได้ครับ” ชายหนุ่มคนดังกล่าวบอกพร้อมทั้งส่งธนบัตรใบละร้อยให้พนักงานสามใบ เมื่อรับเงินทอนแล้วก็เดินไปหยิบแก้วใส่กาแฟของตนเองที่พนักงานเพิ่งเสร็จเสิร์ฟสดๆ ร้อนๆ ขึ้นมาถือไว้ในมือ หันมาส่งยิ้มใจดีระคนขำนิดๆ ให้หญิงสาวที่ยืนมองเขาตาโต ก่อนจะเดินออกจากร้านไป

อมรายืนเป็นบื้อ มองตามร่างสูงที่เดินหายลับไป เหลือทิ้งไว้เพียงกลิ่นหอมของน้ำหอมชื่อดังที่ยังอวลติดอยู่ที่ปลายจมูก

“คุณคะ คุณ คุณคะ” พนักงานคิดเงินเรียกหญิงสาวที่ยืนอ้าปากค้างตาลอยมองออกไปนอกร้าน ก่อนที่อีกฝ่ายจะสะดุ้งเบาๆ หันมามองด้วยท่าทางงงๆ

“คะ”

“คุณคนนั้นจ่ายเงินค่ากาแฟให้แล้วค่ะ”

“จ่ายให้แล้ว” อมราทวนคำพูดของพนักงาน ท่าทางดูเหม่อลอยเหมือนคนโदनของ

“คะ จ่ายให้แล้ว”

“ขอโทษนะคะ คุณผู้ชายใจดีคนนั้น เขาเป็นใครหรือคะ” เป็นคำถามที่โง่งที่สุดในชีวิตที่หลุดออกจากปากไปแล้วเธอเพิ่งรู้สึกตัว

“ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ นี่กาแฟของคุณนะค่ะ” พนักงานส่งแก้วกาแฟให้อมราแล้วหันไปให้บริการลูกค้าคนต่อไปเหมือนไม่อยากสนทนาด้วย อมารากวาดทุกอย่างใส่กระเป๋าเข้าโถอย่างรวดเร็ว คั่วแก้วกาแฟรีบเดินออกมาจากร้าน แต่ไม่ว่าทางซ้ายหรือทางขวาก็ไม่มีแม่แตงเจ้าผู้ชายใจดีคนนั้น

นาวาโท จุลภาค กรสูตร เดินเข้าไปยังร้านหนังสือเมื่อเห็นพ็อกเก็ตบุ๊กเล่มหนึ่งน่าสนใจ มันเป็นนิยายดรามามาแนววิทยาศาสตร์ที่ได้นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ และได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลออสการ์ครั้งที่แปดสิบเก้ามากที่สุด แม้จะขัดใจหน้าปกที่เป็นภาพชายหนุ่มในชุดความหวี แต่เขาก็พอทำใจมองข้ามจุดนี้ไปที่เนื้อหาใจความซึ่งเป็นสาระสำคัญของนิยายเรื่องนี้ได้ และเป็นเครื่องมือในการฆ่าเวลาระหว่างที่นั่งเครื่องบินได้เป็นอย่างดี เพราะบินในระยะทางสั้นๆ แบบนี้เขาคงหลับไม่ลงแน่ๆ แถมยังเป็นเครื่องโลว์คอสต์อีกต่างหาก

เนื่องจากได้รับการประสานงานอย่างกะทันหันพบว่าแพทย์ที่ต้องเดินทางไปประชุมเกิดอุบัติเหตุ ทำให้ทางหน่วยต้องหาคนไปประชุมแทนในการประชุมนานาชาติ The 18th ASEAN Congress of Plastic Surgery ซึ่งเป็นงานประชุมแพทย์เฉพาะทางที่จัดขึ้นเพียงปีละหนเท่านั้น และเขาเป็นแพทย์อาวุโสเพียงคนเดียวที่ไม่ติดภารกิจใดๆ ในช่วงนี้ จึงจำเป็นต้องมาทำหน้าที่นำข่าวสารการประชุมที่จัดขึ้นในครั้งนี้อมาพัฒนาความรู้ของแพทย์ในหน่วย รวมถึงแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์วิทยากรด้านศัลยกรรม เพื่อเป็นการเพิ่มพูนศักยภาพในการดูแลรักษาข้าราชการและประชาชนที่มารับบริการที่โรงพยาบาลให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป ทั้งๆ ที่ปีที่แล้วก็ได้ทำหน้าที่นี้ไปแล้วครั้งหนึ่ง เพราะแบบนี้เลยไม่ได้เตรียมการอะไรล่วงหน้า ตัวเครื่องบินก็มีชื่อเอาที่หน้าเคาน์เตอร์เมื่อครู่ใหญ่ๆ นี้เอง

การเดินทางเกตุจนเจอก็ไม่ได้ยากเย็นอะไร หลังจากเปิดเว็บบอร์ดชื่อดังอ่านวิธีการขึ้นเครื่องบินครั้งแรกแล้ว ก็แอบชะเง้อคอมมอดูผู้โดยสารคนอื่นๆ เมื่อเจ้าหน้าที่ประกาศให้เข้าแถวตามลำดับเลขที่นั่งเพื่อเดินไปขึ้นรถโดยสารขนาดใหญ่ที่จอดรออยู่ ตอนแรกคอมมอก็ตกใจอยู่นิดหน่อยแต่ก็ทำเนียนๆ ไปกับคนอื่น จนกระทั่งขึ้นมายอยู่บนเครื่องบินลำไม่ใหญ่ไม่เล็กดีว่าเบียดปรอดที่นั่งไว้ เธอเลยได้นั่งด้านหน้าสุด ซึ่งเข้าใจว่ามีระยะห่างระหว่างเบาะกว้างกว่าและนั่งสบายกว่าที่นั่งธรรมดาเล็กน้อย

ผู้หญิงที่นั่งติดหน้าต่างอยู่ในแถวเดียวกันกลับไม่ใช่คนไทยอย่างที่อมราหวังไว้ แต่กลายเป็นหญิงต่างชาติมีอายุหน้าตาบึ้งตึงไม่รับแขก ท่าทางจะไม่พอใจอะไรบางอย่าง แต่ก็เป็นการดีเพราะคงจะไม่มีการหันมาสนทนาปราศรัยระหว่างการเดินทางในครั้งนี้ อมราเก็บเป็ใบใหญ่ไว้ในที่เก็บสัมภาระเหนือศีรษะ ก่อนจะมาทรวดตัวลงนั่งหน้าหนึ่งที่เก้าอี้ตัวนอกสุดประหว่นพร่นพริ้ง ใจเต้นแรงกับการขึ้นเครื่องบินครั้งแรก ที่ที่นั่งอยู่เป็นของตนเองหรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ เพราะมันว่างอยู่สองที่

ระหว่างที่พยายามสงบใจตนเองไม่ให้ตื่นเต้นจนเกินไป หญิงสาวก็ต้องทำตาโตเมื่อเห็นร่างสูงของชายที่มีน้ำใจจ่ายค่ากาแฟให้เธอเดินผ่านประตูเข้ามา และแม้ว่าเธอจะมองเขาจนตาแทบถลนออกมา แต่เขาก็กลับไม่สนใจเธอเลยแม้แต่นิด เขาปลดเป้ที่สะพายอยู่ออกและนำไปเก็บในช่องเก็บสัมภาระที่เดียวกับเธอ แล้วเดินย้อนมาอยู่เบื้องหน้าเก้าอี้ที่อมรานั่งอยู่

“ขอโทษครับ ตรงที่นั่งของผม” เสียงนุ่มเอ่ยบอกเบาๆ พร้อมกับเลิกคิ้วสูง ริมฝีปากบางยกขึ้นเหมือนจะยิ้ม ดูละมุนเหลือเกินในสายตาของคนแปลกหน้าอย่างอมรา

หญิงสาวคนที่นั่งทับที่นั่งของเขาไม่ได้ขยับตัวเบี่ยงหลบหรือโยกย้ายให้แต่อย่างใด จุลภาคมองหญิงสาวที่นั่งทำตาโตอ้าปากกว้างไม่ยอมขยับไปไหน ก่อนจะเข้าใจไปเองว่าอีกฝ่ายไม่ยอมขยับที่นั่งให้แก่เขาแน่ๆ ลองนั่งตัวแข็งขนาดนี้ การนั่งอยู่ตรงกลางระหว่างผู้หญิงสองคนคงไม่ค่อยโอภาเท่าไร

แต่เขาก็ไม่ยอมมากเรื่อง เมื่ออีกฝ่ายไม่ย้าย เขาก็นั่งลงไปยังที่นั่งที่ยังว่างอยู่

ทันทีที่ร่างกายสูงใหญ่นั่งลงที่เก้าอี้ อมราก็เกิดอาการขนลุกชูขึ้นมาทันที เมื่อต้นแขนของชายหนุ่มผู้แสนใจดีมาเบียดสัมผัสเข้ากับต้นแขนของเธอเข้าด้วยความจำเป็น หญิงสาวเฝ้าปากในขณะหัวใจเริ่มระส่ำ ทำเป็นค่อยๆ หันมองไปทางอื่นเมื่อรู้สึกตัวว่าตะลึงมองอีกฝ่ายนานเกินไป แต่... ดวงตาของเธอมันผิดปกติแน่ๆ เพราะมันคอยแต่จะชำเลื่องเหล่กลับไปมองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ตลอดเวลา

‘หน้าใจใส ปากงีลีซมพู่เขียว... ไซ้หรือไม่ใช่ไซ้’ หญิงสาวทำหน้ายุ่ง จะมึนรักครั้งใดไปต้องเป็นแบบนี้ทุกครั้งไป ผู้ชายตัวดำๆ เหม็นเหงื่อก็ไม่ไซ้วิถีต้นมาชอบผู้ชายขาวสะอาด ตัวหอมฟุ้ง ยิ่งล้ำยิ่งกล่อมใหญ่ยิ่งมองเพลิน

แม้จะอยากแอบมองอีกฝ่ายไปเรื่อยๆ แต่เมื่อพนักงานบนเครื่องบินที่ออกมายืนกำลังสาธิตการรัดเข็มขัดที่นั่ง การใช้เสื้อชูชีพ และข้อปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยอื่นๆ ก็ทำให้อมราละสายตาจากอีกฝ่ายไปได้เพราะมันเป็นสิ่งที่เธอจะต้องเรียนรู้

หลังจากคาดเข็มขัดเรียบร้อย ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะตั้งตัว เครื่องบินก็ออกตัวแล่นไปตามทาง อมราสุดลมหายใจเข้าปอดแรงๆ สายตาจับจ้องอยู่เพียงหน้าต่างของตนเอง เครื่องบินแล่นไปเรื่อยๆ แล้วจู่ๆ มันก็กระชากตัวจนเธอรู้สึกได้ เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่ม ก่อนที่จะรู้สึกเหมือนถูกมือใหญ่กระชากเอาช่วงท้องของเธอออกไปจนโหวงไปหมด

‘พ่อแก้ว แม่แก้ว อิติปิโส ภาคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสสะทัมมะสาระถิ สัตถาเทวะมนุสสานัง พุทโธ ภาคะวาตี’

“คุณครับ คุณ”

เสียงนุ่มๆ ที่กระซิบอยู่ที่ข้างหูทำให้อมราได้สติ และหันมาเกาะพริบตาปริบๆ มองอีกฝ่ายด้วยความสงสัยว่าเหตุใดเขาถึงเอ่ยเรียกเธอ

“ขึ้นเครื่องบินครั้งแรกหรือครับ”

“คะ คะ” อมราตอบรับตะกุกตะกัก ยังไม่หายหวั่นใจ แต่พอเห็นว่าเครื่องเริ่มนิ่งก็เริ่มเบาใจ ไม่ได้สงสัยในความใคร่รู้ของอีกฝ่าย

“ดูคุณดูตื่นเต้น มือเย็นเฉียบเลย”

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ อีกครั้ง เขารู้ได้อย่างไรว่ามีเธอเย็น... อมราจุกคิดในใจก่อนที่จะหันไปมองหามือของตนเอง อุณหภูมิความร้อนเพื่อขึ้นใบหน้าที่ทันทีเมื่อเห็นว่าตอนนี้มือของเธออยู่ที่ไหน เมื่อครู่ตอนเครื่องบินกระตุกอมราเข้าใจว่าตนเองพวจับที่วางแขน แต่เหตุฉุกเฉินตอนนี้มันกลับกลายเป็นมือใหญ่ของผู้ชายใจดีคนนี้ไปได้

รอยยิ้มชินๆ ปรากฏขึ้นก่อนที่อมราจะค่อยๆ ดึงมือของตนเองกลับมาประสานกันไว้ที่หน้าตัก

“ขอโทษด้วยนะคะ ไม่รู้ตัวเลย ขึ้นเครื่องที่ไรเป็นแบบนี้ทุกทีเลย” อมราอ้อมแอ้มโกหกกลับไป เพียงเพราะไม่ต้องการให้อีกฝ่ายรู้ว่านี่คือการขึ้นเครื่องบินครั้งแรกของเธอ แต่...ตอนแรกเธอบอกเขาไปว่าอย่างไรละ... คิ้วขมวดเข้าหากันแน่นเพราะจำคำตอบของตนเองที่ตอบชายหนุ่มคนนี้ไปไม่ได้

“ไม่เป็นไรครับ” ชายหนุ่มยิ้มใจดี และดึงมือกลับมาจับนิยายเล่มหนาของตนเองไว้เช่นกัน

“ขอบคุณนะคะสำหรับกาแฟ”

คิ้วหนาเลิกสูง แล้วหันมาพินิจหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างกาย ตอนนั้นเขานึกว่าเขาช่วยเด็กสาวเอาไว้เพราะเห็นแต่เพียงแผ่นหลังและรูปร่างเล็กๆ ผมสั้นเลยคาดมานิดทำให้ดูเหมือนเด็กมัธยม

“อ้อ ไม่เป็นไรครับ เรื่องเล็กน้อย”

“คือไม่สบายใจเลยคะ พอดีแลกเงินหมดกระเป๋ာเลย ลืมนึกไปว่าอาจจะต้องซื้ออะไรกินก่อนขึ้นเครื่อง ถ้าอย่างไรฉันขอคืนคุณเป็นเงินสิงคโปร์ได้ไหมคะ”

“ไม่เป็นไรจริงๆ ครับ”

ชายหนุ่มผู้ใจดียิ้มให้เธออีกครั้ง แล้วยกหนังสือในมือขึ้นมาเปิดอ่านเหมือนต้องการตัดบทการสนทนา และนั่นก็ทำให้อมราที่เห็นหน้าปกของหนังสือเล่มนั้นโดยชัดเจนถึงกับผงะไป หญิงสาวเหลือบมองใบหน้าหล่อเหลาขาวใส ก่อนจะเหลือบมองยังปกหนังสืออีกหน แล้วมันก็ยังทำให้หัวใจในตัวบุรุษที่นั่งอยู่ข้างกาย แต่ตอนนี้มีเรื่องอื่นให้เธอต้องตื่นตัวกว่า เมื่อพนักงานบริการบนเครื่องบินเริ่มเดินไปเดินมาตรงทางแคบๆ ระหว่างที่นั่ง

‘ภาษาอังกฤษล้วนๆ เลยเชียว’ หญิงสาวเบ้หน้า แม้จะฟังออกเป็นบางคำ แต่เธอก็ไม่อยากสนทนาด้วย ทันทีที่พนักงานเดินมาใกล้จะถึง หญิงสาวก็หลับตาแก้มองทำเป็นหลับทันที จนกระทั่งหลับไปจริงๆ

แล้วก็ต้องมาสะดุ้งอีกทีเมื่อถูกสะกิดให้ตื่นจากการหลับใหลด้วยน้ำมือของพนักงานบริการบนเครื่องบิน

“หือ...” เพราะความที่ยังสะลึมสะลือเลยฟังไม่ถนัดว่าอีกฝ่ายพูดว่าอะไร เห็นแต่ว่ามีกรวยกระดาษแผ่นสีขาวมาให้เธอ

“ไปผ่านเข้าเมือง คุณมีหรือยังครับ” เสียงหนุ่มดังขึ้นเบาๆ เพราะส่งสารพนักงานบริการที่พูดวนไปวนมากกว่าสองรอบ แต่หญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างกายเขาดูเหมือนจะไม่รู้เรื่องอะไรเลย

“ยะ...ยังค่ะ” อมราชยับตัวขึ้นมาหนึ่งตรง

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มผู้ใจดียื่นมือไปรับกระดาษแผ่นนั้นให้แทนพร้อมทั้งกล่าวขอบคุณพนักงานอย่างมีมารยาท แล้วยื่นเอกสารแผ่นเล็กดังกล่าวส่งให้เพื่อนร่วมทาง

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวรับมันมาอย่างชัดเจน พร้อมกับเปิดกระเป๋าความหาปากกาขึ้นมา

หึๆ ยากที่ไหน...หญิงสาวเปิดแฟ้มภาพในโทรศัพท์แล้วเขียนตามคำแนะนำ เน้นนอนว่ามาจากเว็บบอร์ดเพื่อนคู่ใจนักท่องเที่ยวอีกครา

ตาคมเหลือบมองหญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างกาย นึกอยากจะถามอายุ

ของอีกฝ่ายแต่ก็กลัวจะเสียมารยาท เพราะดูเหมือนเธอยังเด็กอยู่มาก แกรม
ดูจะไม่ค่อยเก่งภาษาเสียเท่าไร แต่เขาก็นับถืออีกฝ่ายนักที่กล้าออกมาเผชิญ
โลก ออกมาเปิดหูเปิดตาท่องเที่ยวต่างประเทศเพียงลำพัง และดูเหมือน
ว่าอีกฝ่ายจะเตรียมการหาข้อมูลมาเป็นอย่างดี เท่าที่เหลือบไปเห็นภาพต่างๆ
ในโทรศัพท์ของหญิงสาวเมื่อครูนี

ดวงตาโตขยับมองชายชวาเมื่อได้ยินเสียงประกาศดังไปทั่วทั้งลำ
เครื่องบิน ก่อนที่เครื่องบินจะลดระดับเพดานบินต่ำลงเรื่อยๆ

“จับมือผมใหม่”

เป็นการเชิญชวนที่น่าตอบสนองเหลือเกิน อมราหันไปมองใบหน้า
สวยหวานกว่าผู้หญิงของอีกฝ่ายที่มีน้ำใจต่อเธอกีหนึ่ง ก่อนจะวางมือลงไป
บนมือใหญ่ที่รอทำอยู่ก่อน ทันทีที่มือของอมราวางลงไป อีกฝ่ายก็ขยับบีบ
กระชับเอาไว้แน่น โดยไม่รู้สึกรู้สีกินได้ว่าได้สร้างความอบอุ่นใจให้แก่คนที่เขา
ช่วยเหลือแค่ไหน

“สมัยก่อนผมก็เป็นแบบคุณ แต่พอบินไปโน่นมานี่บ่อยๆ ก็เริ่มชิน”
เขาพูดขึ้นมาเหมือนชวนคุยไปเรื่อย “คุณยังดีนะที่กังวลแค่ช่วงที่เครื่องขึ้น
และลง บางคนถึงกับมีอาการ motion sickness เอ้อ...มันคืออาการเมา
เครื่องบิน บางคนถึงกับอ้วกออกมาเหมือนमारธเมาเรือเลยนะ”

“จริงหรือคะ”

“ครับ...อาละ กลั่นใจอีกครั้ง เครื่องกำลังจะลงแล้ว” ชายหนุ่มบีบ
มือของอีกฝ่ายแน่นเพื่อเป็นกำลังใจให้แก่คนที่กลัว

มันต่างกับตอนที่เครื่องบินขึ้นนัก แม้ครั้งนี้จะกระแทกแรงให้ได้รู้สึก
เหมือนถูกตึงไปด้านหน้าและย้อนกลับมาด้านหลัง แต่เธอก็ไม่กลัวทั้งนั้นเมื่อ
มือใหญ่จับกุมมือของเธอเอาไว้แบบนี้

อมรามองมือใหญ่ที่เกาะกุมมือเธอเอาไว้ ตลอดเวลาใครก็มองว่าเธอ
เก่ง เธอแกร่ง เป็นที่พึ่งให้แก่ทุกคน แต่ไม่เคยมีใครเลยเป็นที่พึ่งให้แก่เธอ
ยามที่เธอเศร้า มีปัญหา ทุกคนมักมองว่าเธอจะผ่านมันไปได้ แต่...เขาคอนนี้

เสนอตัวมาก่อนที่เธอจะร้องขอเสียด้วยซ้ำไป

เขาเป็นใคร

ถ้าถามชื่อเขา จะได้ไหม

หรือจะขอเบอร์มือถือดี? ไม่ดี แอดไลน์เลยดีกว่าไหม

“ผมขอตัวก่อนนะครับ”

เพราะมัวแต่นั่งก้มหน้าตัดสินใจอย่างคนไม่มั่นใจ เลยไม่ทันเห็นว่า ผู้คนที่โดยสารมาเริ่มลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่และหยิบฉวยข้าวของต่างๆ ของตนเอง ตอนนี้อยู่ในเครื่องบินเลยดูวุ่นวายไปหมด อมราเลยต้องลุกขึ้น หยิบฉวยกระเป๋าของตนเองบ้าง

และก็เป็นเขาอีกแล้ว ชายหนุ่มหน้าหวานที่มีรอยยิ้มติดที่ริมฝีปาก ในขณะที่เขาลุกขึ้นไปหยิบกระเป๋าของตนเอง เขาก็ส่งสัญญาณด้วยการชี้นิ้วไปที่กระเป๋าใบต่างๆ พอเธอพยักหน้าเขาก็หยิบส่งให้ทันที

“ขอให้มีความสุขกับการท่องเที่ยว นะครับ” จุลภาคส่งยิ้มให้หญิงสาว ที่เขาเริ่มรู้สึกเอ็นดูหลังจากที่ได้สนทนาด้วยเพียงไม่กี่คำ ก่อนหยิบสัมภาระ ของตนเองและเดินออกไปจากเครื่องบินทันที ตามด้วยผู้โดยสารคนอื่นๆ ที่ทยอยกันลงราวกับว่าจะรีบไปไหน

ขณะที่อมรากำลังจะก้าวตามผู้โดยสารคนอื่นไป สายตาก็เหลือบไป เห็นหนังสือเล่มที่ผู้ชายใจดีคนนั้นลืมทิ้งเอาไว้ตรงเบาะที่เขาเคยนั่ง หญิงสาว รีบหยิบมันขึ้นมาถือเอาไว้ พร้อมกับรีบแทรกตัวเบียดผู้โดยสารคนอื่นๆ ทำตัวราวกับคนไม่มีมารยาท หวังเพียงว่าจะตามผู้ชายคนนั้นทันจะได้คืน หนังสือในมือให้เขาไป

แต่...ไม่ทัน เขาเดินหายไปแล้ว ท่ามกลางกลุ่มคนที่ล่องไปก่อนหน้านี้

หญิงสาวถอนใจออกมาด้วยความผิดหวังในขณะที่มองหาอีกฝ่ายไป รอบๆ จู่ๆ ก็รู้สึกผิดหวังอย่างรุนแรง ก่อนจะถอนใจแล้วเดินตามผู้โดยสาร คนอื่นๆ ไปตามทางที่ทอดยาว อมราทำเนียนเดินตามกลุ่มคนไทยไปจน กระทั่งถึงจุดตรวจคนเข้าเมือง พร้อมกับพยายามจดจำสิ่งที่คนก่อนหน้าทำ

ทุกอย่าง

จุลภาคหันไปมองเบื้องหลัง อยู่ๆ เขาก็นึกห้วงผู้หญิงที่มีลักษณะท่าทางเหมือนเด็กสาวคนนั้นขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล ชายหนุ่มก้าวเข้าไปยืนพาสปอร์ตต่อเจ้าหน้าที่เพื่อให้ประทับตราผ่านเข้าเมือง แล้วหันเดินออกไปตามทางเมื่อผ่านจุดตรวจมาได้อย่างง่ายดาย แต่เมื่อนึกย้อนไปถึงใบหน้าที่ประทับไปด้วยยิ้มของหญิงสาว ก็ทำให้เขาเพลอยิ้มออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ระหว่างที่เดินมุ่งสู่ประตูทางออกจากอาคารสนามบิน

‘มีห้องเย็นแบบที่เกาหลีใหม่เนี่ย’ หญิงสาวกังวลขณะต่อแถวเพื่อเข้าไปตรวจเอกสารผ่านเข้าเมือง แล้วแถวของเธอนั้นกว่าจะผ่านได้แต่ละคนก็ช้าเหลือเกิน กลุ่มคนที่เธอเดินมาด้วยซึ่งกระจัดกระจายกันไปเข้าแถวอื่นๆ ก็ผ่านไปจนเกือบหมด กว่าเธอจะผ่านจุดตรวจมาได้ก็ไม่เจอคนคุ้นหน้าเลยสักคน

อมราเป็ดวายฟายที่เข้ามาด้วยอย่างรวดเร็ว หญิงสาวสอดส่องมองคนคุ้นหน้าที่ขึ้นเที่ยวบินเดียวกัน ก่อนแหงนหน้ามองหาป้ายที่แจ้งเที่ยวบินเพื่อหาสายพานรับกระเป๋า แม้ตนเองจะวุ่นวาย ตื่นเต้น และกำลังหาทางเอาตัวรอดจากสนามบินแห่งนี้ แต่ตลอดเวลาเธอก็อดไม่ได้ที่จะมองหาผู้ชายหน้าหวานปากแดงคนนั้น คนที่ยังติดอยู่ในห้วงคำนึงของเธอ

กระเป๋าพร้อม วายฟายพร้อม หญิงสาวร่างบางเดินไปตามทางแขนงคอมมหาป้ายที่เขียนว่าทางไปสถานีรถไฟ แต่ในใจมันใจว่าอย่างไรก็ต้องหลงแน่ๆ สำหรับทริปนี้ เพราะมีตัวช่วยแค่อินเทอร์เน็ทและกูเกิลแมป หากเป็นเช่นนั้นอาจต้องมีการปรับแผนกันนิดหน่อย คงต้องเน้นแต่สถานที่สำคัญๆ เอาแบบเที่ยวครั้งเดียวจบแล้วไม่มาอีก เก็บเงินไปเที่ยวที่อื่นต่อ

เริ่มแรกเลยก็คือการไปโรงแรม เธอต้องไปให้ถึงโรงแรม

“สู้ๆ” หญิงสาวกำหมัดแน่น พร้อมพูดกับตนเองอย่างงงๆ “ว่าแต่สถานีรถไฟไปทางไหนอ้อ...”

ระหว่างที่ยังหาเส้นทางไม่เจอ อมราก็ลากกระเป๋าไปนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวยาวเพื่อดูเส้นทางการเดินรถไฟสายต่างๆ ในแผนที่ที่แยกสีให้เห็นอย่างชัดเจน

“อีม ดูแผนการที่จดไว้ก่อนดีกว่า อีม...ต้องมองหาป้าย Sky Train Terminal 2 แล้วก็มองหาป้าย Train to city แล้วก็...หาซื้อบัตร EZlink” อมราแหงนคอมองป้ายที่ถูกเขวบนบนเพดาน “นั่นไง ต้องไปทางนั้น”

หญิงสาวร้องออกมาอย่างยินดีพร้อมกับยืนขึ้นเมื่อเจอกับป้ายบอกทางที่มองหา แต่พอหันมาจะเอื้อมมือมาด้านข้างเพื่อคว้ากระเป๋าเบ้ที่วางไว้ข้างกายเมื่อสักครู่ มันกลับหายไป อมราหันไปมองยังจุดที่ตบวางกระเป๋าด้วยความตระหนก บัดนั้นมันอันตรธานไปหมดทั้งกระเป๋าลากและกระเป๋าเบ้ เหลือไว้แต่เพียงกระเป๋าสะพายที่เธอคล้องอยู่ที่ตัว กับสมุดโน้ตที่เธอจดบันทึกทุกอย่างเอาไว้

ขาที่ยืนอยู่ถึงกับเซ หมดแรงยืน อมราเข่าอ่อน หรูดนั่งไปที่เดิม ทำอะไรไม่ถูกโดยทันที ถ้าอยู่เมืองไทยเธอจะไม่มีหระเลย แต่นี่คือต่างประเทศ ประเทศที่ใช้ภาษาอื่นมิใช่ภาษาไทย ใครจะรู้แล้วว่าเหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้นกับเธอ

เอาอย่างไรดี พันทิปคงไม่มีเขียนไว้หรือทงนะว่าหากโดนขโมยกระเป๋าที่ต่างประเทศต้องทำอะไร...หญิงสาวความหาโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดแล้วแหบหลังน้ำตาออกมา พ็อกเก็ตวายเป็นของเธอยูในกระเป๋าเบ้ ตอนนั้นในกระเป๋าของเธอเหลือแค่เงินกับพาสปอร์ตเท่านั้น

ตำรวจ เธอต้องไปหาตำรวจโดยไวที่สุด! แต่พอเงยหน้าแล้วมองไปก็见她ไม่กล้าจะก้าวออกไปไหน ที่นี่มีคนหลากหลายเชื้อชาติและหลายศาสนา และตำรวจที่ยืนอยู่ไม่ไกลก็ดูคล้ายแขก ผิวดำหน้าดำ

‘เง้อ...ไม่กล้าอะ’

ถ้าเธอไปพูดกับเขาไม่รู้เรื่องละ ทำอย่างไรดี เธอจะทำอย่างไรดี

๓

“คุณมานั่งทำอะไรตรงนี่ครับ หรือไปต่อไม่ถูก”

อมราเงยหน้าขึ้นไปมองผู้ที่เป็นดังพระที่มาโปรดคนอย่างเธอในเวลา
นี้ พร้อมกับโผล่เข้าไปเกาะแขนอีกฝ่ายไว้เหมือนกลัวว่าเขาจะหนีหายหรือ
มลายหายไปต่อหน้าต่อตาของเธอ

“คุณ คุณคะ... กระจ่า กระจ่าฉัน ฉันวางไว้ตรงนี้ก็กับนี่ แล้วฉันนั่ง
ตรงนี่ หันมามองอีกทีมันก็หายไปแล้ว” หญิงสาวพูดไวราวกับรถด่วนที่เร็ว
ที่สุดในโลกด้วยท่าทางตระหนกตกใจสุดชีวิตจนคนฟังแทบฟังไม่ทัน

“ตะ... เตียวครับ ช้าๆ ครับ ช้าๆ เอละ คุณตั้งสติก่อน แล้วค่อยๆ
เล่ามาอีกหน” จุลภาคจับแกมบังคับให้หญิงสาวนั่งลงที่เก้าอี้ สายตาจับจ้อง
อยู่ที่ใบหน้าตื่นๆ ของหญิงสาวที่เขายังไม่รู้จักแม่แต่ชื่อแต่กลับลงทุนเดิน
ย้อนกลับมาดูเพราะเกิดความกังวลอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ลางบอกเหตุ
ของเขามันแม่นยำเกินไปเสียแล้ว “เอละ สูดลมหายใจเข้าปอดช้าๆ ช้าๆ โหน
เล่ามาซิว่าเกิดอะไรขึ้น”

อมราสูดลมหายใจเข้าปอดตามคำสั่งของชายหนุ่ม มองชายผู้ใจดี

ที่มานั่งยองๆ อยู่ตรงหน้าเธอ อาการเสียวขวัญแทบจะหายไปนับัดดล แต่อาการสั่นยังคงอยู่

“ฉัน...ฉันหาทางไป Sky Train Terminal 2 ไม่เจอค่ะ เลยมานั่งอ่านข้อมูลตรงนี้ กระเป๋าว่างตรงนี้” อมราชี้นิ้วไปที่เก้าอี้ตัวข้างๆ “ระหว่างนั้นฉันก็มองหาป้าย พอเจอก็เอื้อมมือไปคว้ากระเป๋าลากกับกระเป๋าเป้ แต่...แต่มันไม่อยู่แล้ว”

คิวหนาขมวดเข้าหากันทันที พร้อมกับมองไปรอบๆ บริเวณ

“ที่นี้กฎหมายค่อนข้างรุนแรง น้อยนักที่จะเกิดการขโมยของกันแบบนี้ แคมตรงนี้ก็จะมีเจ้าหน้าที่อยู่โดยรอบอีก” จุลภาคถอนใจอย่างหนักอก รู้สึกเวทนาหญิงสาวตรงหน้านัก เพราะถ้าให้เขาเดานี้คือการมาท่องเที่ยวต่างประเทศครั้งแรกของอีกฝ่าย และคงเป็นการท่องเที่ยวที่หญิงสาวคงจะจดจำไปอีกนาน และมันคงแย่มากๆ หากทำให้หญิงสาวไม่กล้าเดินทางออกไปท่องเที่ยวที่ไหนอีก “ตอนนั้นคุณเหลืออะไรติดตัวบ้าง”

“แค่นี้ค่ะ” อมราทำหน้ายุ่ง “พอดีตอนที่รอกกระเป๋า ฉันแยกกระเป๋าเงินกับพาสปอร์ตมาใส่กระเป๋าเล็กใบนี้”

ชายหนุ่มถึงกับปล่อยลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“รู้ไหมในความโชคร้ายของคุณก็ยังมีโชคดีอยู่บ้าง เพราะถ้าพาสปอร์ตหายนี่เรื่องใหญ่เลยทีเดียว ซ้ำร้ายจะยังกลับประเทศไม่ได้ไปจนกว่าสถานทูตจะออกเอกสารให้ ซึ่งก็ยุ่งยากเหลือใจ” จุลภาคลูกรู้ซึ้งนัยพร้อมกับมองรอบตัวอีกหน “ผมว่าเราต้องไปแจ้งความ แล้วหาตัวเครื่องบินให้คุณบินกลับเมืองไทย”

กระเป๋าหายยังไม่น่าสะพรึงเท่าคำพูดนี้ของชายหนุ่มผู้ใจดี กลับไปตอนนี้ก็ได้อายนะสิ แล้วถ้าใครๆ รู้ว่าเธอมาเสียรู้ถึงต่างประเทศ เธอจะเอาหน้าสวยๆ ของตนเองไปซ่อนไว้ที่ไหนได้ แค่คิดก็สยงแล้ว ไหนจะสายตาของเหล่าเพื่อนสาวที่คงพร้อมใจกันนัดหมายมาแสดงความสงสารในความโชคร้ายของเธออีกล่ะ

“ไม่ ฉันยังไม่กลับค่ะ ฉันจะอยู่เที่ยวต่อ” หญิงสาวบอกแบบไม่ต้องคิด

“ทั้งๆ ที่ข้าวของคุณหายหมดนี่นะ” จุลภาคถามอย่างไม่อยากเชื่อ อมราพยักหน้ารับทันที

“คือ...คือ...ไหนๆ ก็มาแล้ว แล้วฉันก็เอาเงินเก็บทั้งหมดมาเที่ยวที่นี่ ถ้าเป็นคุณคุณจะรู้สึกแย่ไหมคะ ที่ต้องกลับไปทั้งๆ ที่เขายังไม่ได้ขอกนอกอาคารสนามบินเลยด้วยซ้ำไป แล้วฉันก็ไม่รู้ว่าอีกนานแค่ไหนกว่าฉันจะเก็บเงินได้มากพอที่จะมาเที่ยวอีกครั้ง”

“แต่ข้าวของของคุณ...”

แม้ใบหน้าจะเศร้าแต่ใจของอมราก็สู้ไม่ถอย “หายไปก็คงต้องซื้อใหม่ แต่ฉันจะไม่ยอมกลับไปตอนนี้นะคะ”

“คุณแลกเงินมาทำอะไร...” เสียงนุ่มเริ่มเข้มงวดขึ้นทุกขณะ

“हार้อยดอลลาร์สิงคโปร์ค่ะ” อมราเริ่มหยดคอเมื่อใบหน้าสวยขาวกว่าผู้หญิงตีหน้ายักษ์เครียดขริม ดูดูขึ้นทุกวินาที

“หนึ่งดอลลาร์สิงคโปร์ประมาณยี่สิบสี่บาทไทย ที่นี้ข้าวจานหนึ่งชามก็ห้าดอลลาร์เข้าไปแล้ว เงินที่แลกมาจะไปทำอะไร รู้ไหมว่าค่าครองชีพที่สูงแค่ไหน”

หญิงสาวส่ายหน้าช้าๆ หน้าเริ่มสลด “ก็ไม่อยากกลับนี่”

“แต่ฉันจ่ายเงินซื้อตั๋วออนไลน์เอาไว้หมดแล้วนะคะ ที่ต้องใช้จ่ายก็แค่ค่ากิน ค่าเดินทางเอง” เสียงเบาอุบิบบอกอย่างตื้อรั้น

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ เราต้องไปแจ้งความก่อน ระหว่างนี้คุณก็ตัดสินใจเอาไว้ว่าจะกลับเมืองไทยหรืออยากจะทำอะไร”

“คุณจะเป็นเพื่อนฉันใช้ไหมคะ” หญิงสาวถามไฉน ลืมไปสนิทว่าเธอเพิ่งเจอกับเขายังไม่ถึงวันด้วยซ้ำไป

“ถ้าคุณต้องการ...”

อมราพยักหน้าไฉ่ นาที่นี้หญิงสาวเหมือนคนที่ลอยคว้างอยู่กลางทะเล

และกำลังจะหมดแรงวายต่อ เขาก็เหมือนขอนไม้ที่ลอยเข้ามา และต่อให้เขาเป็นเพียงกิ่งไม้เล็กๆ เธอก็จะคว้ามันเอาไว้

กว่าจะจบกระบวนการก็เล่นเอาแทบสลบ แม้ว่าอุมราจะนั่งเฉยๆ คอยพยักหน้ารับยามที่ชายหนุ่มใจดีหันมาถามก็ตามที แต่การแจ้งความในต่างประเทศครั้งนี้ก็ดูเอาพลังชีวิตเธอไปจนเกือบหมด แถมคงจะตราตรึงอยู่ในความทรงจำจนยากจะลืมเลือนแน่นอน

“ไม่กลับเมืองไทยแน่ๆ ไซ้ไหมครับ” จุลภาคถามย้ำอีกครั้งเมื่อเดินออกมาจากห้องกระจกใสที่อุมราไม่คิดอยากจะเข้าไปอีก

อุมราส่ายหน้าปฏิเสธทันทีเมื่ออยู่ๆ คนหน้าหวานก็ทำเสียงเข้มงวดถามเธอ

“แล้วคุณพักที่ไหน”

อุมรารีบเปิดสมุดเล็กในมืออีกหน รีบบอกชื่อโรงแรมออกไปอย่างรวดเร็ว “ฉันต้องไปขึ้นรถไฟแล้วไปลงสถานี Tanah Merah เปลี่ยนขบวนมาขึ้นฝั่งไป Joo Koon แล้วก็ลงที่สถานี Outram Park เปลี่ยนไปสายสีม่วง แล้วก็ลงสถานี Chinatown ออกทาง Pagoda Street”

ยิ่งได้ฟังเขาก็ยิ่งไม่วางใจ เพราะท่าทางเธอมันงะงะน่าดู ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะรอดไปจนถึงที่พัก

“ยังไงๆ ผมก็แนะนำว่าคุณควรกลับเมืองไทย”

อุมราทำหน้าที่ยุ่งทันที พร้อมกับส่งสายตาอ่อนวอนไปที่อีกฝ่าย “ฉันขอบคุณคุณมากๆ เลยนะค่ะที่เข้ามาช่วยฉัน แต่ฉันไม่อยากกลับตอนนี้จริงๆ ค่ะ แม้จะโชคร้ายเจอกับเรื่องแบบนี้เข้า แต่มันก็ขวางฉันไม่ได้ในเมื่อฉันมาถึงที่นี่แล้ว ฉันก็ต้องทำตามสิ่งที่ตั้งใจไว้ให้สำเร็จ”

“คุณนี่คือจริงๆ ถ้าเป็นคนอื่นปานนี้เขาหาตัวกลับเมืองไทยกันแล้ว”

“ฉันเข้าใจว่าคุณหวังดีและห่วงฉันในฐานะคนไทยด้วยกัน อยากจะขอบคุณคุณจริงๆ นะค่ะ ถ้าคุณไม่เข้ามาพักฉัน ฉันคงทำอะไรไม่ถูก แต่ฉัน

“ไม่กลับค่ะ ฉันยืนยัน ว่าแต่ตอนนี้คุณช่วยอะไรฉันอีกสักอย่างสองอย่างได้ไหมคะ”

“อะไรครับ” จุลภาคหันมามองหญิงสาว ตาสบกับดวงตาโตๆ ที่แสดงความกระตือรือร้นจนเขาเอ๋อปฏิเสธไม่ได้

“ฉันต้องซื้อซิมกับไปขึ้นรถไฟ คุณพาฉันไปหน่อยได้ไหมคะ”

“นี่คุณ...” จุลภาคยอมใจหญิงสาวคนนี่จริงๆ แต่ทำไมเขาถึงห่วงหญิงสาวคนนี้เป็นพิเศษ ทำไมต้องคะยั้นคะยอให้อีกฝ่ายกลับเมืองไทย...ชายหนุ่มหนึ่งไปทันทีเมื่อมีคำถามเกิดขึ้นกับตนเอง จุลภาคจ้องมองหญิงสาวตัวเล็กแต่งเนื้อแต่งตัวกึ่งๆ จะเป็นทอมบอย สิ่งที่ได้เด่นบนใบหน้าของหญิงสาวคือดวงตาใสแจ้วที่สบตาคู่สนทนาทุกครั้งไม่มีหลบหลีก แสดงถึงนิสัยตรงไปตรงมา กล้าหาญ และที่เขารู้สึกก็คือผู้หญิงคนนี่...คือ

ชายหนุ่มถอนใจตั้งเฮือก แล้วพยักหน้ารับในที่สุดทั้งๆ ที่มีสิ่งที่ทำให้เขาเกิดความลังเลและอยากให้เธอกลับเมืองไทยเสียเดี๋ยวนี้ซึ่งนั่นคือท่าทางงอแง พุดภาษาไทยหาคำภาษาอังกฤษหนึ่งคำของอีกฝ่าย แม้แต่การเปลี่ยนซิมโทรศัพท์ทั้งๆ ยังดุงงวย แม้แต่บัตรโดยสารรถไฟเจ้าหล่อนก็ไม่ว่าจะเริ่มอย่างไรหรือใช้อย่างไร และก็เป็นเขาอีกที่ต้องสอนหญิงสาวเบ็ดเสร็จกว่าจะพาหญิงสาวเดินมาถึงสถานีรถไฟเขาก็เสียเวลาเกือบสามชั่วโมง

“คุณเลยต้องมาเสียเวลากับฉันเลย” อมราพุดเบาๆ ด้วยความละอายและสำนึกในบุญคุณของอีกฝ่ายระหว่างรอรถไฟ

“ไม่เป็นไรครับ เราคนไทยด้วยกัน เป็นคุณ คุณก็คงทำแบบผม”

‘เธอ’ อมรานึกองงน เธอจะหรือจะทำแบบเขา เธออาจไม่สนใจใครเลยด้วยซ้ำหากไม่มีอะไรผิดพลาด หญิงสาวลอบพินิจชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างกายผ่านผนังกระจกั้นระหว่างตัวสถานีกับรางรถไฟ

“รถไฟมาแล้ว คุณจำได้ใช่ไหมว่าต้องขึ้นลงสถานีไหน”

อมราสะดุ้งเบาๆ เพราะมัวแต่พิจารณาอีกฝ่ายเลยลืมนึกอย่างที่ว่า

อยู่รอบตัว

“เอ่อ คือ ฉันต้องไปขึ้นรถไฟแล้วไปลงสถานี Tanah Merah เปลี่ยนขบวนมาขึ้นฝั่งที่ไป Joo Koon แล้วก็ลงที่สถานี Outram Park เปลี่ยนไปสายสีม่วง แล้วก็ลงสถานี Chinatown ออกทาง Pagoda Street”

อมราต้องให้อีกฝ่ายฟังแบบไม่มีผิดเพี้ยนราวกับนกแก้วนกขุนทอง ในขณะที่ขบวนรถไฟเคลื่อนเข้ามาจอด พอจอดสนิทประตูก็เปิดออก หญิงสาวหันไปมองชายหนุ่มหน้าหวานผู้มีน้ำใจต่อเธออีกครั้ง

“ไม่เปลี่ยนใจนะ” เขาถามย้ำอีกครั้ง

“ไม่เปลี่ยนใจค่ะ” หญิงสาวที่มีดวงตากกลมโตสุกใสยืนยันความตั้งใจของตนเองท่าทางแน่วแน่

จุลภาคส่งยิ้มและโบกมือให้อีกฝ่าย ก่อนมองร่างเล็กๆ นั้นก้าวร้าวกับกระโดดขึ้นไปอยู่บนรถไฟ แม้ลึกลับๆ จะรู้สึกหวั่น แต่เป็นหล่อนเอง ไม่ใช่หรือที่ตัดสินใจแบบนี้

“เดี๋ยวค่ะ...” อมราหันกลับไปแต่ไม่หัน ประตูรถไฟปิดลงเสียแล้ว “ชื่อคุณ...”

รถไฟเคลื่อนออกไป ในขณะที่อมรามองชายหนุ่มหน้าหวานผู้แสนใจดีของเธอจนไม่สามารถมองเห็นได้อีก

“ทำไมพะอะพะแบบนี้ะหนอย แม้แต่ชื่อก็ไม่ได้ถาม เขาช่วยเธอเอาไว้ขนาดนั้นแท้ๆ” หญิงสาวทำหน้าที่เศร้า รู้สึกเหมือนค้างคาอยู่ในใจ แต่ก็ต้องปล่อยให้มันผ่านไปเพราะคงย้อนกลับไปถามไม่ได้แล้ว

ถึงกระนั้นเธอก็ไม่ลืมยกโทรศัพท์ขึ้นมาเซลฟี่เพื่อเก็บภาพไปฝากเพื่อนๆ ว่าเธอมาถึงที่นี่แล้วจริงๆ และมันก็ตื่นเต้นเร้าใจจนหัวใจแทบจะวายตั้งแต่ก้าวลงมาจากเครื่องบิน มีใครจะดวงตกเคราะห์ร้ายแบบเธอบ้างไหม แม้จะเป็นประเทศที่มีกฎหมายรุนแรงแต่เธอลงโดดนกลงของเข้าแบบเต็มๆ

มือที่ล้วงกระเป๋ากางเกงกำกระดาษแผ่นเล็กๆ แน่น...จุลภาคมอง

ตามขบวนรถไฟที่เล่นออกไปจนลับสายตา ก่อนจะเดินทางไปยังจุดหมาย
ของตนเองบ้าง

ดวงตากลมโตมองไฟสีส้มที่ปราศรัยตรงสถานีต่างๆ ที่รถไฟแล่นผ่าน
ดีที่เคยขึ้นรถไฟฟ้าที่ไทยอยู่บ้าง มาที่นี้เลยไม่ยากเท่าไร และแม้จะงอแง
ไปสักเล็กน้อยแต่สุดท้ายอมราคีมาถึงจนได้ หลังจากเช็กอินด้วยภาษา
อังกฤษแบบไถ่กา สุดท้ายเธอก็ได้ห้องพักรักเล็กๆ ที่มีแต่เตียงและห้องน้ำเล็กๆ
มาหนึ่งห้อง ซึ่งก็เหมาะสมกับราคาที่ย่ำไป

“ก็ยังมี” หญิงสาวบอกตนเอง แล้วเข้าไปอาบน้ำชำระร่างกายให้คลาย
ร้อน ก่อนออกมาอีกครั้งในชุดเก่าที่เริ่มมีกลิ่นตุๆ

อย่างแรกที่ต้องทำเลยคือการหาเสื้อผ้าแบบถูกๆ สักชุดสองชุด
เอาไว้สำหรับใส่พรุ่งนี้ และช่างเป็นโชคดีของเธอเหลือเกินที่ย่านที่พักเป็น
แหล่งร้านค้า ร้านขายของที่ระลึกมากมาย รวมถึงร้านอาหารต่างๆ หากจะ
ให้เปรียบเทียบกับประมาณถนนข้าวสารที่เมืองไทย

หลังจากที่ได้เลือกยัดเนื้อนุ่มสองตัว กางเกงขาวผ่าปลิวแบบที่หา
ได้ที่เชียงใหม่มาอีกสองตัว อมารากีเลยหาซื้อกระเป๋าผ้าใบใหญ่มาใส่ข้าวของ
อีกหนึ่งใบ และแวะกินข้าวผัดกะเพราที่ร้านอาหารไทยอีกหนึ่งจาน กินไปก็
สมเพศตนเองไปที่ถ่อมากินอาหารพื้นๆ แต่ขึ้นชื่อของเมืองไทยถึงประเทศ
สิงคโปร์ ตอนนี้นั่งในกระเป๋าเลยพร้อมไป แต่ถ้าฉุกเฉินหมดเงินอย่างไรเธอ
ก็มีบัตรเครดิตอีกใบ แต่ต้องใช้ยามฉุกเฉินจริงๆ เพราะวงเงินมันเหลืออยู่
น้อยนิดนัก

‘ตรงนั้นอะไร’ หญิงสาวร่างบอบบางเดินและไปตามรั้ว ก่อนจะนึก
ขึ้นได้ว่าที่พักของเธออยู่ใกล้วัดแขกในสิงคโปร์ เมื่อผ่านซุ้มประตูสีแดง
เขียวขวามาถึงเจอกับทางเข้าวัดศรีมารีอัมมันต์ ที่ตรงทางเข้ามีซุ้มประตูสูงๆ
เป็นสถาปัตยกรรมอันงดงาม ประดับด้วยรูปเทวดาแกะสลักจำนวนมากสูง
ไล่ระดับขึ้นไปจนต้องแหงนหน้ามอง จากข้อมูลการท่องเที่ยวที่อมาราคีค้นหา

มา ธรรมเนียมการเข้าไปไหว้พระที่วัดแขกลิงคโปรนั้นต้องล้างมือล้างเท้าให้สะอาดเสียก่อน หลังจากนั้นให้เคาะระฆังก่อนเข้าวัดเพื่อเป็นการบอกพระเจ้าให้ช่วยประทานพรที่ต้องการ แล้วให้ทุบมะพร้าวที่มีแขนไว้ที่ประตูทางเข้าวัดเพื่อทำลายอัฐตาของตน แต่เนื่องจากผู้คนมากมายหลังไหลมากราบไหว้ขอพรแม้ใกล้เวลาปิดรอบสองแล้วก็ตามที อมราเลยยกมือขึ้นพนม หลังตาขอพรอยู่ตรงหน้าวัด เธอไม่รู้ว่ที่นี่ศักดิ์สิทธิ์ด้านใดเพราะข้อมูลในเว็บบอร์ดไม่ได้บอกไว้ เลยภาวนาขอพรที่ต้องการมากที่สุดในตอนนั้นเพียงข้อเดียวเท่านั้น...

หลังจากเข้าร้านสะดวกซื้อเพื่อซื้อของใช้ส่วนตัวอีกนิดหน่อย อมราก็เดินกลับมาที่โรงแรมซึ่งเป็นที่พัก แล้วส่งรูปต่างๆ ที่ตนเองถ่ายไว้เข้าไปในกลุ่มไลน์ให้เพื่อนๆ ทุกคนได้เห็นว่แม่เธอจะมาคนเดียวแต่ก็เที่ยวแบบเปรี้ยวๆ ได้เช่นกัน และวันนี้ก็เป็นวันที่มันสุดๆ ไปเลยสำหรับเธอ

เป็นไง เดินทางเรียบริ่อยไหม

ฮาร์ทถามมาทันทีที่รูปสุดท้ายถูกส่งไป

เรียบริ่อยดี เพิ่งเข้าที่พัก ออกไปเดินเที่ยวแล้วก็หาวะไรกินมา

หน่อย เราขอโทษ เป้มาร่วมสนทนาอีกคน

ไม่เป็นไรเป้ เราสบายมาก เดินทางเรียบริ่อยสุดๆ ขึ้นรถไม่มีหลง
หาวะไรกินเรียบริ่อย นี่ก็ว่าจะพักละ เพลียมากเลย

งั้นพักเถอะ แล้วส่งรูปมาให้ดูเรื่อยๆ นะ ฮาร์ทว่า

ใช่ๆ อย่าหายไปนะ เป้ย่า

ได้เลย หน่อยรับคำพร้อมกับโยนโทรศัพท์ลงไปบนเตียงนอน ขดตัวนอนหลับตานิ่งอยู่อย่างนั้นด้วยความเพลีย ตั้งใจว่าจะอยู่หนึ่งๆ ลักพักแล้วลุกไปอาบน้ำอีกคน

ขณะที่กำลังเคลิ้มๆ เกือบจะหลับอยู่นั่นเอง เสียงโทรศัพท์มือถือของหญิงสาวก็ดังขึ้นจนผู้ที่เป็นเจ้าของสะดุ้งโหยง ตาลีตาเหลือกลุกขึ้นมานั่งจ้องโทรศัพท์ด้วยความตกใจ

“ใครโทร. มาพะ” หญิงสาวเกิดความกังวลไม่กล้ารับ เพราะเธอเปลี่ยนมาใช้ซิมโทรศัพท์ของที่นี่แล้ว และที่สำคัญหากเธอรับโทรศัพท์แล้ว ฝ่ายโน้มน้าวภาษาอังกฤษใส่เธอละ แบบนั้นไม่รับดีกว่า

อมรามองโทรศัพท์ราวกับว่ามันเป็นสัตว์ประหลาดตัวเล็กๆ ที่ชวนสยอง หญิงสาวรอจนเสียงโทรศัพท์เงียบไปจึงต่อสายซาร์จที่ซื้อมาพร้อม กับตอนที่ซิมซิมเข้ากับตัวเครื่อง แล้วเดินหายเข้าไปทำธุระในห้องน้ำ

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกสองครั้ง แต่อมราก็ไม่คิดจะรับสาย พอออกจากห้องน้ำมาได้ก็ล้มตัวลงนอนโดยทันที ไม่มีการประโคมเครื่องสำอาง พัดอย่างที่สาวๆ คนอื่นๆ เขาทำกัน หญิงสาวหลับสนิทแทบจะทันทีที่ หัวถึงหมอน เลยไม่เห็นว่ามีข้อความส่งมาอีกหลายข้อความ

การประชุมวันนี้เป็นเรื่องของการวิจัยและความก้าวหน้าด้าน ศัลยกรรม รวมถึงการนำเสนอเครื่องมือเครื่องไม้เครื่องมือใหม่ๆ เพื่อช่วยให้แพทย์ทำงานได้ง่าย สะดวก และลดขั้นตอนการผ่าตัด รวมทั้งมีบริษัทจากหลากหลายประเทศมาออกบูท พร้อมใบเสนอราคาพิเศษที่คงหาได้เฉพาะที่งานนี้ เท่านั้น

จุลภาคเดินชมนิทรรศการและบอร์ดงานวิจัยที่น่าสนใจ วันนี้หัวข้อที่เขาสนใจมีการอธิบายไปจนหมดแล้วช่วงสายจึงว่าง เลยว่าจะขึ้นไปพักผ่อนที่ห้องเสียน้อย แต่พอมือล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงแล้วเจอกับ โทรศัพท์มือถือเขาก็นึกถึงใครบางคนขึ้นมาทันที

หน้ายุ่งๆ กับคิ้วที่ขมวดเข้าหากันจนขีด มองบอร์ดเส้นทางเดินรถอันใหญ่ในสถานีรถไฟใต้ดิน...วันนี้อมร่าตั้งใจจะไปสวนสนุกชื่อดังที่ใครๆ ก็คิดอยากจะได้ไปสักครั้งหนึ่ง

“ต้องไปสถานี Harbour Front ออกที่ห้าง Vivo City เดินตามป้าย ไป Sentosa Express แล้วนั่งรถ Monorail ข้ามไปฝั่งเกาะเซ็นโตซา อืม...

ดูไปก็ไม่น่าจะยากเพราะนั่งสายลีม่วงยาวไปจนสุดสาย” หญิงสาวพิมพ์ ทำหน้ายุ่งๆ วันนั้นก็ดันตื่นเสียดสายโด้ง ลืมไปว่าที่นี้เวลาเร็วกว่าเมืองไทย ประมาณหนึ่งชั่วโมง เลยทำให้โปรแกรมการท่องเที่ยววนไปหมด

หญิงสาวทำเสียงจ๊กจ๊กเมื่อโทรศัพท์เธอดังอีกแล้ว แถมยังเป็นหมายเลขเดิมเสียด้วยที่โทร. หาเธอตั้งแต่เมื่อวาน รวมถึงส่งข้อความมาหา แต่อมาราก็ไม่ได้สนใจที่จะเปิดดู อมาราถอนใจก่อนกดรับสายอย่างไม่เต็มใจ กระแอมในคอกะว่าจะตอบรับเป็นภาษาอังกฤษกลับไปเต็มที่ แต่ก็ต้องอ้าปากหาวเมื่อได้ยินเสียงที่ส่งมา...

“สวัสดีครับ นี่ผมเองนะ”

“คุณ!” อมาราอุทานออกมาเสียงดัง กระโดดขึ้นด้วยความยินดี ก่อนจะรีบเอามือปิดปาก มองไปรอบตัว เสียงนี้เธอจำได้และจำได้เป็นอย่างดีด้วย “สะ...สวัสดีค่ะ”

เสียงหัวเราะนุ่มๆ ดังกลับมา อีกฝ่ายคงเข้าใจเธออุทานออกไปตั้งขนาดนั้น เป็นใครก็คงรู้ว่าเธอรู้สึกอย่างไร...อมารายิ้มเขินอยู่คนเดียว นานๆ จะมีผู้ชายโทร. หาก่อน เอ๊ะ! แล้วเขารู้เบอร์เธอได้อย่างไร

“คุณรู้เบอร์ฉันได้อย่างไรคะ” อมาราถามออกไปตามที่ใจคิด

“ผมเป็นคนซื้อซีดีให้คุณ ทำไมผมจะไม่รู้ล่ะครับ ว่าแต่คุณเถอะ เป็นยังไงบ้างครับ ผมพยายามโทร. หาคุณตั้งแต่เมื่อวาน แต่คุณไม่ได้รับสาย”

‘ต้องคิดอะไรแน่ๆ เขาต้องคิดอะไรกับเราแน่ๆ ช่วยไม่ได้เนอะ คนมันสวย’ สายตาเจ้าเล่ห์เหลือบไปยังเส้นทางเดินรถอีกหน

“เมื่อวานตอนแยกจากคุณมาก็หลงค่ะ เดินหาโรงแรมอยู่นานจนเกือบจะร้องไห้ กว่าจะเจอที่เหนื่อยแทบตาย” อมาราบิบเสียงออดอ้อน ใส่จริตเต็มที่...บางครั้งมันก็ต้องมารยาทบ้าง “พอถึงห้องก็หมดแรงเลยคะ คงหลับสนิทจนไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ของคุณ”

“แล้ววันนี้เป็นไงครับ วางโปรแกรมจะไปเที่ยวที่ไหน”

“อยากไปสวนสนุกค่ะ” หญิงสาวทำเสียงอ่อยๆ เริ่มวางแผนการร้าย

ในใจ โอกาสแบบนี้มีตมมาถึงเธอบ่อยๆ ที่ไหน ชาติหนึ่งจะมีสักกี่ครั้ง “แต่ก็กลัวไปไม่ถูก...”

อมรลากลเสียงยาวให้ดูน่าสงสาร นาที่นี้ได้ก็เอา ไม่ได้ก็อด แม้ในใจจะกังวลเพราะแอบกลัวว่าชายหนุ่มหน้าหวานยิ้มสวยคนนี้จะเป็นแบบชาญอีกคน แต่ในเมื่อตอนนี้อย่างไม่มั่นใจในความเป็นสาวของอีกฝ่ายก็อ้อยไปก่อนละกัน เพื่อฟลุค...

“คุณอยู่ที่ไหนล่ะ เพื่อผมจะแนะนำทางให้”

“ไซนาทาว์น ตรง Pagoda Street ค่ะ” อมราก็ตรึมฝีปากแน่นก่อนจะตัดสินใจพูดสิ่งที่ตนคิดออกไป “ว่าแต่...คุณวางจะไปเป็นเพื่อนกับฉันไหมคะ”

พอพูดไปแล้วก็ต้องหลับตาปี ลุ้นนำดูเพราะอีกฝ่ายเงิบไปพักหนึ่งจนอมราคิดไปว่าเขาจะปฏิเสธแน่ๆ

“โอเคครับ คุณรอผมอยู่ตรงนั้น เดี๋ยวผมจะไปหา” ทันที่ที่คำพูดหลุดออกจากปากไป จุลภาคก็นึกแปลกใจตนเองว่าสิ่งใดกันที่ตัดสินใจให้เขาตอบกลับหญิงสาวไปแบบนี้ เป็นเพราะช่วงบ่ายเขาว่างหรือ หรือเป็นเพราะรอยยิ้มสดใสกับดวงตากกลมโตคู่กันนั้นแน่

“ค่ะ...” ง่ายแบบนี้เชียว! ร่างเล็กกระโดดดีดตึงๆ แบบไม่อายุใครทันทที่อีกฝ่ายตอบรับกลับมาเพราะเก็บอาการดีใจเอาไว้ไม่ไหว

ได้ทั้งชาย แถมยังได้คนเก่งภาษาพาเที่ยวอีก ในความโชคร้ายยังมีความโชคดีอยู่ด้วยเห็นไหม เดี๋ยวเถอะ เดี๋ยวจะถ่ายรูปเอาไปอวดแม่พวกสาวๆ ให้ได้ร้องหูกันบ้าง’ อมราระห่มยิ้มย้อยอยู่ในใจ แม้จะต้องรออีกฝ่ายเป็นชั่วโมงเธอก็ยอม...

ทันที่ที่เห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่เดินมาแต่ไกล อมราก็อ้าปากค้างน้ำลายแทบไหลออกมาจากมุมปาก แต่หญิงสาวรู้ตัวเสียก่อนเลยรีบหุบปากแล้วรีบจัดท่าจัดทางให้ตัวเองดูดีทันทที่ที่เห็นชายหนุ่มร่างสูงเดินเด่นตรงมา

หาเธอ

คนอะไรออรักระจายขนาดนั้น แม้จะอยู่ในชุดสบายๆ เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีฟ้า กางเกงสแล็กาลองขาสั้นสีน้ำตาลอ่อน อวดท่อนขาขาวสวยเรียวงามประหนึ่งหญิงสาว อมาราก็หันหน้ามองขากระด่ำกระด่างของตนเองที่ขาเวรียนไม่ได้ครึ่งของอีกฝ่ายทันที นี่ยังไม่นับใบหน้าขาวฟ่องเป็นยองใยและกลิ่นตัวหอมๆ ที่โชนมาให้ดมดมจนชื่นใจ รู้สึกว่าเขามีความเป็นผู้หญิงมากกว่าเธอเสียอีก อมาราก็มองตนเองอีกหน ‘มอซอสิ้นดี’ แต่ถึงกระนั้นหญิงสาวก็มีแก้มแดงหน้าส่งยิ้มแฉ่งไปทักทายอีกฝ่ายทันทีที่เขาเดินมาถึง

“สวัสดิ์ค่ะ รู้ไหมคะ เรายังไม่รู้จักชื่อกันเลย”

หญิงสาวกล่าวทักทายพร้อมหยอกเย้า เรียกรอยยิ้มจากอีกฝ่ายได้เช่นกัน

“ผมลืมไปเสียสนิทเลย ผม... จุลภาคครับ เรียกว่า จุล ก็ได้ครับ”

“หน่อยค่ะ อมรา” หญิงสาวเผยยิ้มกว้างตามแบบฉบับของตนเอง
“ไปกันเลยไหมคะ คุณนำไปเลยคะ”

หญิงสาวชี้ชวน รู้ลึกอีกเข็มขึ้นมาทันทีเมื่อมีคนเก่งภาษาไปไหนมา
ไหนคล่องอยู่กับตัว

แล้วมันผิดจากที่คิดเสียที่ไหน เขาพาเธอขึ้นลงสถานีรถไฟได้อย่าง
คล่องแคล่ว เพียงไม่นานอมราก็ได้มายืนอยู่หน้าลูกโลกขนาดใหญ่ที่กำลัง
หมุนรอบตัวเอง มีไอหมอกสีขาวพ่นออกมาเป็นระยະ ผู้คนมากหน้าหลาย
ตาต่างก็จับจ้องพื้นที่เพื่อหาที่ถ่ายรูปที่บันทึกภาพเก็บเอาไว้เป็นที่ระลึก
อารามดีใจทำให้อมรารู้สึกว่ามือของจุลภาค พาเขาวิ่งไปยังจุดที่ว่างอยู่

ชายหนุ่มก้มมองมือเล็กที่จับมือของเขาเอาไว้แน่น พร้อมกับรอยยิ้ม
บนริมฝีปากที่ค่อยๆ เผยกว้างขึ้น และกว้างขึ้น

“ถ่ายรูปกันค่ะ” หญิงสาวหันกลับมาชักชวน นำโทรศัพท์มือถือขึ้นมา
เซลฟี่ไปหลายรูป ทั้งตัวเองและภาพคู่ที่ถือวิสาสะถ่ายเก็บไว้แบบรัวๆ

งานนี้ต้องมีอวด...หญิงสาวกระหึ่มยิ้มย่องอยู่ภายในใจ นึกถึงสีหน้า
ตื่นเต้นแกมอยากรู้อยากเห็นของสามสาวเพื่อนรักออกทันทีหากเธอหน้าภาพ
ที่ถ่ายไว้ไปอวด

“ผมถ่ายให้คุณไหมครับ”

หญิงสาวหันมายิ้มหวาน พยักหน้ารับแทบจะทันที

“เรียกหน่อยก็ได้ค่ะ” หญิงสาวบอกพร้อมวางโทรศัพท์มือถือของตน
ลงบนมือของจุลภาคด้วยความไวใจ แล้ววิ่งผลไปตั้งทำอยู่ยังจุดที่คิดว่า
ใกล้ลูกโลกมากที่สุด

“พร้อมนะครับ”

“ค่ะ”

แทนที่หญิงสาวจะโพสท่าสวยงาม จิกเท้าวางมือวางไม้สวยงามแบบ
สาว ๆ คนอื่น อมรากลับยกแขนขึ้นทั้งสองข้างราวกับจะโอบโลกจำลองไว้ทั้ง
ใบ แล้วยังกระโดดตัวลอย ทำเอาคนถ่ายรูปถึงกับกลั้มยิ้มไม่อยู่เมื่อแต่ละ
ท่าของหญิงสาวมันชวนให้ยิ้มและหัวเราะออกมา แม้แต่ผู้คนที่ถ่ายรูปอยู่
ใกล้ๆ กันยังมีการเลียนแบบท่าทางของหญิงสาว ดูน่าหัวเราะ

“ไหนๆ สวยไหมคะ” หญิงสาววิ่งกลับมายื่นหน้าเข้าไปดูภาพใน
โทรศัพท์มือถือใกล้ๆ

จุลภาคขยับออกห่างเมื่อใบหน้าของอมราเข้ามาใกล้เขาจนแทบชิด
โดยที่เจ้าตัวไม่ได้ใส่ใจเลยสักนิด เพราะแม้แต่ห้วงจะดูรูปที่อยู่ในโทรศัพท์
มือถือ ในขณะที่มือของเธอวางอยู่บนแขนเขาราวกับทำไปตามธรรมชาติ
ไม่มีจริตจะก้าน ท่าทางเหมือนเขาเป็นเพื่อนที่สนิทสนมกับเธอมาเนิ่นนาน
ดวงตาคมที่มีขนตาหนาเหลือบมองซีกหน้าผุดผ่องของอมรา แก้มหญิงสาว
เปลี่ยนสีเป็นแดงระเรื่อตามสภาพอากาศ รอยยิ้มที่ประดับบนใบหน้า
ส่งให้ชวนมอง ยามเมื่อเห็นหญิงสาวเขากลับนึกไปถึงลักษณะท่าทางของ
หลานสาว ลูกสาวคนเดียวของพี่สาวคนกลาง ที่ซุกซน สดใส อารมณ์ดี
กระตือรือร้นไปกับทุกสิ่งที่ได้เจอ

“คุณถ่ายรูปเก่งจังคะ ฉันถ่ายรูปให้คุณบ้างนะคะ” อมราดึงโทรศัพท์มาถือไว้ แล้วพยักพยเปิดให้จุลภาคไปยืนอยู่ตรงจุดที่เธอเคยยืน

โห...แค่นี้แหละๆ ยังดูดี...หญิงสาวกดชัตเตอร์รัวๆ มือไม้สั่นไปหมดเมื่อบันทึกภาพในโทรศัพท์มือถือเครื่องเก่ง

แล้วโทรศัพท์มือถือในมือก็ค่อยๆ ทรุดลง เมื่อเห็นชายหนุ่มยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับเหงื่อที่ซึมออกมาตามใบหน้าและลำคอ ในขณะที่ตัวเธอใช้หลังมือเช็ดขมมีเหงื่อออก ไม่ได้พกผ้ามาบรรจุเช็ดเหมือนที่จุลภาคทำพากับเหว...

“เข้าไปข้างในกันเลยไหมครับ” เขาหันมาชวน พร้อมกับเดินนำไปต่อแถว แถวยังเปิดทางให้เธอไปยืนข้างหน้าอีกต่างหาก

อยากกริตร้อง...นี่มันสุภาพบุรุษชัดๆ

และมันก็ดีมากๆ ที่วันนี้เป็นวันธรรมดาไม่ใช่วันหยุด ผู้คนที่มาท่องเที่ยวยังสถานที่แห่งนี้เลยไม่มาก คิวเครื่องเล่นต่างๆ รอไม่นานก็ได้เล่นไม่ต้องไปยืนเข้าแถวขดไปขดมาแบบที่เคยอ่านตามเว็บบอร์ดพาเที่ยวต่างๆ

“คุณมาที่นี่หลายหนแล้วหรือคะ” อมราหันไปถามเขาด้วยความสงสัย เพราะเขาดูคล่องแคล่วไปหมด

‘ดูลีขนาดเหงื่อออก กลิ่นตัวยังหอมเลย’ หญิงสาวพยายามเก็บอาการไม่ให้ไล่ตมกลิ่นหอมๆ ที่ลอยล่องออกมาจากตัวของจุลภาค ดวงตาที่พยายามสะกดอารมณ์และความรู้สึกพึงพิจารณาชายหนุ่ม เขาดูมีอายุมากกว่าเธอหลายปี ดูเป็นคนมีความรู้มีความสามารถ ลักษณะท่าทางสุขุมเยือกเย็นเป็นที่พึ่งพาได้ และที่สำคัญคือหล่อมากๆ

“ผมมาที่สวนสนุกแห่งนี้เป็นครั้งแรก แต่ถ้าเป็นสิงคโปร์นี่หลายครั้งแล้ว ก่อนหน้านี้ผมมาประชุม หนนี้ก็มาประชุม พอดีเมื่อเข้าไม่ค่อยมีอะไรช่วงสายเลยว่าง ก็พอดีกับที่คุณชวนออกมา”

“แต่ท่าทางคุณคล่องและเก่งภาษามากเลยนะคะ หน้อยเลยนี้ว่าคุณมาที่นี่หลายหนแล้ว”

“เพราะไม่เคยมา พอคุณชวนผมเลยนึกสนุกอยากมา และอีกอย่างก็คงดีกว่าการนอนอยู่ที่โรงแรมเฉยๆ”

อมร่ายิ้มแฉ่ง “งั้นวันนี้เรามาตะลุยไปด้วยกันเลยละ”

หญิงสาวชักชวนด้วยท่าทางกระตือรือร้น ทำเอาคนร่วมทางพลอยนึกสนุกตามไปด้วย

พอได้เข้ามาภายใน อมราก็ตื่นตาตื่นใจไปเสียหมดทุกอย่าง เพราะตึกที่ถูกออกแบบให้สวยงาม มีเอกลักษณ์ เต็มไปด้วยตัวการ์ตูนและร้านค้าขายของที่ระลึกมากมายชวนให้เสียเงินได้ทุกร้าน และหลายครั้งเหลือเกินที่อมราเผลอหลุดกระซอกกลางแขนดึงจุลภาคเข้าไปในร้านรวงต่างๆ เข้าร้านไหนออกร้านนั้นเป็นว่าเล่น ไม่เว้นแม้แต่เครื่องเล่นต่างๆ ทั้ง Transformers The Ride 3D ซึ่งเป็นรถคันเล็กๆ เล่นไปบนราง ขณะเล่นต้องสวมแว่นสามมิติ ผจญภัยแบบในฉาก Transformers มีเหวี่ยง ถอยหลัง ตกลงจากบนตึก หรือ Revenge of the Mummy ที่เป็นรถไฟเหาะผจญภัยในที่มืด เหวี่ยงซ้ายเหวี่ยงขวา ถอยหลังลงเนิน มีเปลวไฟ เรียกเสียงกรี๊ดร้องจากอมราได้ตั้งแต่เริ่มจนจบ

“สนุกจังเลย สนุกจังเลย ร้องจนแทบคอไปหมด” อมราเดินเกมกระโดดออกมาตามทางออก ผิดกับอีกคนที่เดินออกมาสีหน้าหนึ่งๆ จนอมราสังเกตได้ “คุณเก่งจังเลย ไม่ร้องสักคำ จันนี่กลัวแทบตายเนอะละ ตอนที่มันดึงลงมาเก้าสิบองศาเนี่ยร้องกรี๊ดเลย”

จุลภาคส่งยิ้มให้อมรา ในขณะที่ข้อมือถูกจุดกระซอกเบาๆ อีกครั้ง “ไปเล่นอันนั้นกันเถอะละ” อันนั้นของอมราคือรถไฟเหาะรางสีน้ำเงินแบบที่นั่งห้อยขาที่มีรถลอยฟ้าวนไปวนมาดูน่าหวาดเสียว แต่ตอนนี้คนตัวสูงไม่เดินตามไปเธอไปง่าย ๆ เหมือนเซนหนก่อน กลับรังหญิงสาวเอาไว้ พร้อมกับพาเดินไปอีกทาง

“คิวยาว พวกเราไปเล่นอย่างอื่นเถอะ”

ที่แรกอมราตั้งท่าจะค้านแต่พอเห็นดวงหน้าชาวๆ ชาวซิดลงผิปกติ
 เลยร้องอ้อในใจ แต่ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ยอมตามเขาไป เขาพาไปไหนก็ไป
 จนกระทั่งไปต่อแถวเล่น Madagascar: A crate Adventure ซึ่งเป็นเรือ
 หนึ่งล่องไปตามสายน้ำ ผ่านฉากต่างๆ ของการ์ตูนเรื่อง Madagascar ถ้า
 เธอเป็นเด็กตัวเล็กอายุสิบขวบก็คงจะหัวเราะชอบใจ แต่นี่เธออายุเลยยี่สิบ
 ห้าไปแล้วเลยไม่ค่อยรู้สึกอะไรสักเท่าไร แต่ก็ทำเป็นซึ้งชวนสนุกสนาน ยิ่ง
 เห็นใบหน้าหนึ่งๆ ของคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็ยิ่งสนุก

“สนุกนะอะ” หญิงสาวเผยหน้าตามคนตัวสูงทันที่ที่ก้าวขึ้นมาจากเรือ
 เมื่อนั่งครบรอบแล้ว พร้อมกับกลิ่นยืมเอาไว้เมื่อเห็นสายตาของจุลภาคมอง
 เด็กๆ ประถมที่คงมาทัศนศึกษาต่อคิวเข้าแถวเล่นสิ่งที่พวกเธอเพิ่งเล่นมา

“เดี๋ยวผมจะพาไปดูเมอร์โลออนตัวที่สามที่มีขนาดใหญ่ที่สุดใน
 สิงคโปร์” ชายหนุ่มรู้สึกตัวว่าพลาดไปเสียแล้ว ที่เดินนำหญิงสาวมาต่อแถว
 เล่นเครื่องเล่นอันนี้ ก็ที่แรกเห็นว่าคนน้อยและไม่ได้อ่านรายละเอียดให้
 ชัดเจนเสียก่อน เลยรู้สึกเสียหน้านิดๆ ที่พาหญิงสาวมาเล่นเครื่องเล่นแบบ
 เด็กๆ เลยพยายามจะชดเชยให้หญิงสาวข้างกาย เพื่อเป็นการขอบคุณที่
 หล່อนทนเล่นเครื่องเล่นนี้เป็นเพื่อนเขา

“ตัวที่ใหญ่สุดไม่ใช่ตัวที่พ่นน้ำที่อยู่เมอร์โลออนพาร์ค ย่านมารีนาเบย์
 หรือคะ”

“ไม่ใช่ครับ เมอร์โลออนตัวนี้ใหญ่สุด ถูกสร้างขึ้นเป็นตัวที่สามที่เกาะ
 เซ็นโตซาแห่งนี้ และเป็นสัญลักษณ์ของเกาะเซ็นโตซาอีกด้วย ภายในตัวของ
 เมอร์โลออนมีทั้งหมดสิบสองชั้น หากจะเข้าไปภายในต้องเสียเงินเข้าไปชม
 คุณอยากเข้าไปไหม”

อมราส่ายหน้าเพราะนาที่นี้ต้องประหยัด “สรุปสิงโตมีก็ตัวคะเนี่ย”

“เมอร์โลออนมีทั้งหมดสามตัวครับ ตัวแรกที่พ่นน้ำได้หันหน้าออก
 ไปยังอ่าวมารีนา นักท่องเที่ยวนิยมไปถ่ายรูปด้วย อยู่ที่ย่านมารีนาเบย์ สูง
 เกือบสิบเมตร ตัวที่สองสูงสองเมตรเท่านั้น นักท่องเที่ยวมักจะคิดว่าเมอร์-

โลออนตัวที่สองคือลูกของเมอร์โลออนตัวแรก แต่จริงๆ แล้วเมอร์โลออนทั้งหมดเป็นตัวผู้ เพราะสิงโตตัวผู้เท่านั้นที่มีขนบริเวณหัวและลำคอ ถ้าคืนนี้ไม่ตึกมากผมจะพาคุณไปดู เพราะบรรยากาศตอนกลางวันกับตอนกลางคืนนั้นต่างกันอย่างสิ้นเชิง”

“ฉันเรารีบไปดูสิงโตตัวที่สามก่อนไหมคะ จะได้ไปดูตัวที่หนึ่งกับสองต่อ” เรื่องอะไรจะปล่อยให้โอกาสหลุดมือเล่า อมราส่งยิ้มที่หวานที่สุดไปให้อีกฝ่าย

“แล้วแต่คุณเลยครับ”

“ให้มันได้แบบนี้สิ” อมารายิ้มอย่างเป็นสุข

การท่องเที่ยวครั้งแรกของเธอไม่น่าเบื่อเลยสักนิด และแม่จูลภาคจะบอกว่าเขามาที่นี่เพราะเรื่องงานเสียส่วนใหญ่แต่เขาก็ดูจะรู้อะไรบ้างเมืองนี้อยู่มากพอสมควร รวมถึงอาหารขึ้นชื่อจำพวกข้าวมันไก่ ซึ่งไก่ของที่นี่จะเย็นๆ ต่างกับเมืองไทยที่ไก่จะต้องร้อนๆ ถึงจะกินอร่อย น้ำจิ้มเป็นซีอิ๊วหวานกับซอสเผ็ด ต้องกินผสมกัน แกลั่มด้วยถั่วงอกลวกที่เอามากินกับข้าวมันไก่

และที่พลาดไม่ได้เลยคือบักก๊อดเต้ มันคือกระดุกหมูที่ถูกตุ๋นจนนุ่มแทบจะละลายในปาก มือเย็นวันนั้นเรียกได้ว่าจัดเต็มจนแทบจะต้องปลดตะขอกางเกงกันเลยทีเดียว แถมจูลภาคยังใจดีเลี้ยงอาหารเธอด้วย แม่อมราจะพูดจาขอเอี่ยวค่าอาหารครึ่งหนึ่ง แต่อีกฝ่ายก็บ่ายเบี่ยงเปลี่ยนเรื่องจนเธออ่อนใจ สุดท้ายก็ต้องยอมให้ชายหนุ่มออกค่าอาหารเพียงคนเดียว แถมเขายังใจดี ซื่อโง่ชนิดที่เหนื่อยให้เธอกินไปตลอดทางจนอมราเกิดความเกรงใจ แต่พอถูกคะยั้นคะยอหนักเข้าก็ต้องรับแบบไม่เต็มใจเสียทุกครั้งไป

สิ่งที่ทำเอาความรู้สึกของอมราต้องสั่นคลอนและไม่มั่นใจถึงความ เป็นชายของอีกฝ่ายอีกหนึ่งก็คือ ทิชชูเปียกและแอลกอฮอล์เจลสำหรับล้างมือที่จูลภาคล้วงออกมาจากกระเป๋าเป้ พร้อมทั้งมีน้ำใจยื่นส่งให้เธอได้ใช้ร่วมกับเขาเพื่อทำความสะอาดมือก่อนและหลังการกินอาหารเย็น รวมถึงตลอด

การเดินทางร่วมกันด้วย

นี่มรายังคิดซ้ำๆ...ถ้าเธอปล่อยให้จับตัวอีกฝ่ายเข้าแล้วเขาหยิบผ้ามา
เช็ดๆ ถูๆ ตรงที่ถูกั๊บ เธอจะทำหน้าอย่างไร
ถ้าจะอนามัยขนาดนี้...

ย่านมารีนาเบย์ยามค่ำคืนสวยงามตามคำบอกเล่าของจุลภาคจริงๆ
แสงไฟสว่างไสวไปทั่ว อาคารสถานที่ต่างๆ ก็ถูกประดับประดาไปด้วยไฟ
หลากขนาดหลากสีด้วยเช่นกัน ทางเดินคลาคล่ำเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวที่
เธอเดาว่าคงมากพอๆ กับตอนกลางวัน ถนนหนทางไม่เปลี่ยวเลยสักนิด
รถราแล่นไปมาบนถนนไม่ขาดสาย แถมยิ่งตึกคนยิ่งเพิ่มขึ้น ที่ลานกว้างมี
การแสดงดนตรี ให้บรรยากาศโรแมนติกสุดๆ

หลังจากถ่ายภาพและเช็คอินคูกับเมอร์โลออนเรียบร้อยเข้าใจ จุลภาค
ก็พาเธอมานั่งอยู่ในจุดที่เห็นอ่าวมารีนาและเมอร์โลออนพ่นน้ำ มีฉากหลัง
เป็นตึกสูงที่เปิดไฟสวยงาม แลเห็นเวทีแสดงดนตรีอยู่ไกลๆ

“ขอบคุณนะคะที่มาเป็นเพื่อนกันในวันนี้ สนุกสุดๆ ไปเลยคะ” อมรา
หันไปหาชายที่นั่งไขว่ห้าง ในขณะที่มือของเขาจับประสานกันอยู่ที่หัวเข่าของ
ขาเรียวขาว มือของเขาเรียว เล็บตัดเจียนเข้ารูปสวยสะอาด ทำเอาหญิงสาว
ค่อยๆ ขยับขาที่กางอ้าของตนให้ชิดติดกัน เอามือประสานจับไว้ที่เข่าเช่น
เดียวกับเขา หลายสิ่งหลายอย่างที่เธอเห็นด้วยสายตาทำให้อมราค่อนขำ
มั่นใจเกินห้าสิบเปอร์เซ็นต์ว่าจุลภาคน่าจะไม่ใช้ชายเต็มร้อยแน่ๆ เพราะเขา
ลำองเกินไป ละมุนเกินไป ไม่มีแววตาเจ้าชู้ล่อล่อกแล่ก ส่อแววตุงตึกแบบที่
เธอเคยเห็นบรรดาพี่ชายของเธอทำเลยสักนิด

แต่...เธอปฏิเสธไม่ได้เลยว่าชอบอัยยาศัยของเขา และรักน้ำใจที่เขา
เข้ามาช่วยเหลือดูแลเธอแม้จะไม่รู้จักกันเลยก็ตามที

“ไม่เป็นไรครับ วันนี้ผมก็สนุกมากเช่นกัน”

“ถ้าไม่ได้คุณ หน้อยคงพลาดอะไรไปหลายๆ อย่าง รวมทั้งวิวที่เห็น

ตรงหน้านี้ด้วย เพราะที่วางแผนเอาไว้คือจะมาเที่ยวที่นี่พรุ่งนี้ตอนบ่ายๆ”

“ยินดีครับ แล้วพรุ่งนี้จะไปเที่ยวไหนอีกครับ”

“ช่วงเช้าจะไป Garden By The Bay ค่ะ”

“ผมเคยไปตอนมาที่นี่ครั้งแรก ถ้าให้แนะนำผมอยากให้คุณไปที่นั่น ช่วงบ่ายๆ เพราะช่วงเกือบสองทุ่มจะมีการแสดงแสงสีเสียงที่ Super Tree ด้านหลังจะมี Marina Bay Sands เป็นเบิร์กราวนด์ ถ่ายรูปออกมาสวยมาก ผมคิดว่าคุณน่าจะชอบ”

“ค่ะ” หญิงสาวตอบรับทุกอย่าง ที่ใจจริงอยากจะชวนเข้ามาเที่ยวด้วยอีกวัน แต่แค่นี้ก็ดีมากแล้วไม่ใช่หรือ อีกอย่างตัวเขาเองก็คงมีธุระปะปังเรื่อง การงานของเขา จะเห็นแก่ตัวเพื่อการท่องเที่ยวของตัวเองก็ใช่ที่

อมราเหลือบมองเสื้อยหน้าหล่อเหลาและหวานกว่าผู้หญิง โชคชะตา อาจกำหนดให้เธอได้เจอผู้ชายดีๆ แต่บุญคงมีไม่มากพอเลยไม่มีวาสนาได้ เคียงคู่กับใคร ไม่ว่าจะป็นชายหรือจุลภาค พอคิดถึงตรงนี้ก็นึกน้อยใจใน วาสนาของตนสัก...

นามบัตรใบเล็กถูกยื่นส่งมาตรงหน้า

“นี่นามบัตรผม เผื่อคุณมีปัญหา หรือหากกลับเมืองไทยแล้วอยาก โทร. หาผม”

อมราหัวเราะออกมา พร้อมกับรับมันไว้ทันที “นี่หน้อยดูช่วยเหลือ ตัวเองไม่ได้ในสายตาคุณขนาดนั้นเลยหรือคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะในคอ

“ผมคิดว่าถ้าคุณอยู่ที่ไทย คุณคงเก่งพอตัว แต่ที่นี้คุณติดเรื่องภาษา เท่านั้น แต่เรื่องความกล้าผมยกนิ้วให้เลย” จุลภาคยกนิ้วให้อมราจริงๆ อย่างคำที่เขาพูด

ความรู้สึกเช่นนี้อมรารู้ว่าเธอไม่เคยรู้สึกกับใครมาก่อน เมื่อสบตา คมที่มองตรงมาที่เธออย่างชื่นชม แก้มของเธอก็ร้อนผ่าวแต่มีอไ้มเย็นเฉียบ ในขณะที่กำนามบัตรเอาไว้แน่น เก็บเกี่ยวความรู้สึกที่อบอุ่นละมุนใจ ณ เวลา

นี่เอาไว้ในความทรงจำที่สวยงาม

นับตั้งแต่วันที่ที่แยกจากจุลภาคจนกลับมาถึงห้อง อมราก็รู้สึกหดหู่ใจเหลือจะกล่าว เมื่อรู้ว่าพรุ่งนี้เธอจะไม่ได้พบกับชายหนุ่มอีกหรือบางทีอาจจะตลอดไป ความใจดีของเขามันซื่อใจเธอเอาไว้ได้ ขนาดไม่รู้จักกันเขายังมาช่วยเหลือดูแลร่วมกับสนิทสนมกันมาเป็นแรมปี

หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนมาใส่ชุดใหม่ แล้วคลานขึ้นมานั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง ใช้ปลายนิ้วเลื่อนเปลี่ยนรูปภาพในโทรศัพท์ที่ถ่ายวันนี้ไปเรื่อยๆ พร้อมกับทอดถอนใจออกมาเป็นระยะๆ...หน้าตาแบบนี้ รูปร่างแบบนี้ นี่มันชายในฝันของเธอชัดๆ ยิ่งเวลาเขายิ้มด้วยแล้ว...

“เฮ้อ...ใจละลาย” อมรากดส่งรูปทุกรูปที่ไม่มีจุลภาคให้เพื่อนๆ ได้ดูอยากเก็บภาพของชายหนุ่มเอาไว้ดูคนเดียว การสนทนากับผองเพื่อนที่เคยทำให้อารมณ์เบิกบาน วันนี้กลับไม่ทำให้เธอยิ้มได้เหมือนเคย เหมือนใจมันหายไป...หายไปอยู่กับใครบางคน

คือเร็วขมวดเมื่อนึกถึงนามบัตร

แม้จะหาแทบตาย แต่นามบัตรที่เธอคิดว่าเก็บไว้เป็นอย่างดีนั้นกลับหายไป อมราจำได้ว่าเธอกำเอาไว้แน่นตอนที่ได้รับจากมือของจุลภาค ก่อนจะเก็บเข้ากระเป๋าทางเกง แถมตลอดทางเธอยังเอามือทั้งจับ ทั้งลูบ ทั้งคลำมันอยู่เลย แต่ตอนนี้มันหายไปไหน...หญิงสาวสะบัดเสื้อกับทางเกงที่สวมใส่และกระเป๋าคูที่ใช้ในวันนี้อีกรอบ แต่ก็ไม่พบสิ่งที่กำลังตามหาอยู่ โชคชะตาไม่เข้าข้างเธอเลยสักนิด

“หายไปไหน จำได้ว่าเอาไว้ใส่กระเป๋าทางเกงไว้อย่างดีนี่” อมราสะบัดทางเกงที่สวมใส่มาทั้งวันอีกหน “ดู...ดู ขนาดได้ทั้งเบอร์ ทั้งชื่อ ฟาดินยังไม่เป็นใจให้ฉันเลยสักนิด สลายหายไปเสียเฉยเลย คิดแล้วเศร้าซะมัด”

เมื่อค้นอย่างไร้ก็ไม่พบ สุดท้ายก็นั่งลงทำหน้าตม หมดอารมณ์จะทำสิ่งใดๆ ได้แต่นอนกลิ้งไปมาอยู่บนเตียงเล็กภายในห้องพักของตน